

BİR GÜN MUTLAKA

Özgür Kadın Akademisi Yayınları

BİR GÜN MUTLAKA

Önsöz

Güzel insan, gittiğin yere bütün gitmeleri de götürdün. Kendin gibi, bu hayat gibi. Yaşananlar ne zamanlara ne de bilinmez yolculuklara sığdırılır. Sen kayıp kentler gibi bütün labirentleri parçalayarak sıyrılıp gittin. Bir arayışçının en nazlı görkemiyle. Sen yine de bıraktığın gibi yaşarken seni anlatmanın, tanımlamanın yolculuklarına düştük. Tam bir yıl oldu, kocaman bir zaman dilimi. Bir yıllık zaman diliminde bize bıraktığın defterinle herşeye başladık. Ölümsüzlüğü gözbebeklerinde saklı tutarken adınla bahşedilen bu yaşamdan boncuk zarıflığında işlediğin şiirlerinde yolculuklar düşüyor aklına gidiyorsun. Yalnızlığını uçurum boylarında, askıda bırakarak tanımlayan dostlarına, özlemlerine yeni davetiyeler çıkarıyorsun. Yeni anlamlar çiziyorsun umudun gözü olan sevdana. Yüreğinin okyanuslarında mavilikler oturturken yeni dolunaylar sunuyorsun geleceğimizin umudu olan serüvenlerimize. Geride bıraktıklarını en güzel sen anlatıyorsun. Umudun sesini, ütopyaların sevdasını şiirlerinde en güzel sen işliyorsun.

Sonra satır aralarına yoldaşlarımızı, sevdiklerimizi de alıyoruz. Geride bıraktığın yoldaşlarına ulaşmanın heyecanını yaşarken ulaştığımız her arkadaşta seni yeniden yeniden yaşadık. Aynı kızgınlık, hüznün ve gülümseme vardı bütün gözlerde. Senin çocukça masumiyetini bütün suretlerde ararken sana olan sevgilerini, dostluklarını tanımlamakta güçlük çekseler de gelip oturmuşsun yüreklerine. Ne sözcükler yetiyordu seni anlatmaya ne de tanıma vardı çıkardığın yangınların.

Yaşamak için acelen vardı. *Ne daha fazlasına yürek dayanabilirdi, ne de umutlarımıza dayatılan geriliklere tahammül edecek sabır.* Bir intişar sabahı çekip gitmiştin. Yüreğini avuçlarına alır gibi bir pimin gölgesinde paraladın bütün zincirleri. Yüreğin ellerinde kanayan bir tarih...

Çırılçıplak orta yerde gülümserken bir tek sen konuştun. Biz kendimizden utandık. Çekip giderken yüzünde aynısız bir yenginin coşkusu vardı. Herşey ve herkes sustu....

ANLAT KARADENİZ

Bahar gelişini müjdelerken sen çekip gittin. Gencecik ömrüne bir bahar daha eklemeden, ömrünün baharında soluverdin. Giderken bıraktığın izlerini çiçekler örttü. Çiçekten bir örtüyle sarıp sarmaladı bu dağ seni. Giderek bayramını kutladığın kadınlar gözlerinin incilerinden sevgi çelenkleri yaptılar sana. Bu hayat ve bu kadınlar seni sevmiştii çocuk. Bilseydin böyle sevildiğini, senin sevdiğin kadar sevildiğini yine de gider miydin? Bilseydin ki seni sevenler yaşamamı ister, yine de böyle küser miydin? Bilseydin gidişinle vurulur yüreğim yine de kırar mıydın kalemi? Cevapları henüz keşfedilmemiş bir soru dağı yığılıyor önüme ...aşması zor. Sitem göllerinde kulaç atmaktan yorgun düşünüyorum. Yürek bahçeme ellerinle diktiğin güller susuz .Öfkem yıkıyor sensiz dünyaları. Aylar geçti aradan , sonbahar konuşuyor şimdi. Kulaklarımı tıkasam gözlerim yerlere serilmiş hüzne takılıyor. Şu durmadan yapraklarını döken ağaçların arasında hep yeşil gözlerini arıyor. Bir yaşam belirtisi görmek istiyorum yalnızca, belli belirsiz bir nefes, usulca vuran bir nabız...oysa rüzgar durmadan savuruyor yaprakları. Sadece altın sarısı bir dünya kalıyor senden geriye. Her şey altın tozuna bulanıyor. Rüzgarın uğultusu sesini getiriyor. Şiirlerini okuyorsun yine... çocuk düşlerin yemyeşil. Her sözcük inkar ediyor bu tarihi. Her mısradaki isyanlar kopuyor. Düşlerimizi anlatıyorsun durmadan . Yeni hayatlar kuruyorsun, yeni bir tarih yazıyorsun ak sayfalara. kafa tutuyorsun bütün tanrılara ve her şiirde kendin oluyorsun bir daha. Kafa tuttuğun tanrıların ve hesap sorduğun tarihin önünde yine çırılçıplaksın be çocuk. Bilmez misin doğrular ürkütür tarihi , gökten indirir tanrıları ve çekerler kılıçlarını.

Senden kalan bir defteri arıyorum bu ormanda. Genç bir arkadaşına emanet ettiğin, saklanmasını istediğin yaprakları.Sana ait bir şeylere dokunacak olmanın heyecanından, kara taşlarla örülü yamaçtaki hazineyi ararken dizlerim titrek. Yazdığın ak sayfalarda soru dağlarını aşacak anlamı bulacağımı düşünüyorum. Genç arkadaş telaşla sakladığı defterin yerini hatırlamıyor. Kocaman bir yamaçta gösterdiği her yer bir umut kapısı. O küçük defter yirmi sekiz yıllık bir ömürden geriye kalan tek şey. Ellerim toprak kokuyor. Sen her zamanki yalnızlığında tepenin üzerinde bütün coğrafyayı kucaklamanın huzuruna kavuşmuşken, ben emanetini arama telaşındayım.

Benden başka kimsenin duymadığı bir çocuk sesi yankılanıyor durmadan. Çığlık çığlığa ağlayan bir çocuk sığınacak bir kucak arıyor. Yeşil gözleri kocaman bir göl. Şelalesinde pembe yanaklar yıkıyor. Etrafında kimsecikler yok. Gölde fırtınalar kopuyor, dalgalar vurduğu sahilde minik zerrecikler halinde gökyüzünden boşalıyor. Annesinin cansız parmaklarını tutuyor minik elleriyle. Babasının yüzünde acılı bir bakış donup kalmış. Kanlı bir başlangıç sekiz yıllık yaşamının kapısını zorbaca aralarken o hurdaya dönmüş arabada anne ve babasının cesedinde bir kıpırtı arıyor, bir yaşam belirtisi, usulca vuran bir nabız, belli belirsiz bir nefes. Ömrünün sekizinci yılında çocukluğa elveda demenin, yaşam kavgasına yapayalnız ve vakitsiz girmenin dehşetini yaşıyor. Artık ne sığınacak bir kucak, ne şefkatli öpücükler, ne elini tutacak sıcak bir el, ne de kulağına sevgi sözcükleri mırıldanacak dudaklar var. O uzak alemde bir fidan kırılıyor. Artık her şey ve herkes yabancı. Rize'nin gür ormanlarında emekçi bir ana ve baba ile başlayan sekiz yıllık ömür İstanbul'da hurdaya dönen bir arabanın dibinde canlarından bir parça olduğu iki cesedi uyandırmak için durmadan çırpınıyor. Minik elleri annesinin kanlı saçlarında sabırsız bir gezintiye çıkmış, gözlerini açıp gülümsemesini bekliyor. Kimsesizlik çıldırtıcıdır. İnsan kırıldığı yerde kalır; beden büyür, ruh aynı kalır. Yaşanmamışlıklara özlem yakar, kavurur. Bir çöl olup çıkar Karadeniz uşağı. O çıldırtan yalnızlık kendinden bir parça oluverir. Bir uçurum derinliğindeki izler kapanmak bilmez. Ne yıllar yeter ne de yollar. Senden habersiz sen oluverir çöl. Habire suyu arar çorak toprağın, dudakların çatlar. Karadeniz'in hırçın dalgaları, bereket dolu yağmurlarıyla çimlenen sevgiler, aşklar serap olur çocuk düşlerine. Seninle birlikte büyür öfkelerin. Seninle birlikte serpilir özlemlerin, her mevsim başka renklere bürünür, her iklim kucak

dolusu meyveler verir olmayan ellere. Yetiştirme yurdunun soğuk duvarları her gün yıkılırken üstüne, gelmeyeceğini bilerek sıcak elleri, görmeyeceğini bilerek sevgili gözleri beklemenin hüznü gelip oturur gözbebeklerine. Düşler Karadeniz'lidir bir tek, düşler bereketli ve yeşildir, her gece masum dünyanın konuğudur ana. Dönülmez kavşaklarda sessizce koynuna sokulabileceği bir limandır o. Milyarlarca insanın içinde bir arayanı, bir soranı yoktur. Kendisini yaratan o kadın hayalinden başka kimsecikler yoktur. Bir enkaz içinde yiten bir yaşamı yeniden yeşertme, o koca çöle hayat verme zamanı geldiğinde kendini yaşam kavgasının ortasında buluverir. Bir daha dönmemek, dönüp geriye bakmamak üzere tıpkı geldiği gibi tek başına çıkıp gider Orhan. Yetiştirme yurdunun soğuk duvarlarını aştığında henüz bir delikanlı adaydır. Yürek sesinin peşinde ikirciksiz,soluksuz, duraksız bir koşudadır. Sokaklar, köşe başları, kalabalıklar içinde kendine bir yer açmanın, bir dala tutunmanın kavgasındadır. Emeğinden başka dostu, gençliğinden başka sermayesi yoktur. Köprü altları mekanı olur, sokak çocukları arkadaşları. İstanbul'un her köşesi onundur. Marmara onundur. Bütün vitrinler onundur. Ele avuca sığmaz küçük bir eşkiyadır çağın ortasında. O herkesi görür, kimse onu görmez. İsyandar biriktirir usanmadan. Görmeyen gözlere, duygu yoksullarına, vicdan sakatlarına inat volkanlar biriktirir zamanı geldiğinde patlamak üzere. Alaylı bir gülüş yerleşir dudaklarının kıyısına. Karadeniz uşağının öğretmenlerinin elinde renkli tebeşirler yoktur. Yaşamı kendi dilinden öğrenir, birileri göstermeden kendisi arayıp bulur, kimseye dayanmadan, kimseden istemeden ulaşır varmak istediği yerlere, kendisi koparıp alır aslanın ağzından ekmeği. Yiğit ve namuslu bir yaşamdan ötesine tenezzül etmemenin gururunu taşır. İş kuyruklarında, fabrikalarda, emeğiyle kazanabileceği her yerde izler bırakır. O hep aramaktadır. Anlamsızlaşan bir yaşama anlam katmanın arayışına kapılmaktadır. Kendisini kuşatan sistemin çarkları arasında yaşamaya çalışırken,güzelliğe, iyiliğe , dostluğa, paylaşımaya, adalete koşmaktadır. Özünün ihtiyaç duyduğu her şey ona yeni kavşaklar hazırlamaktadır.Karadeniz uşağının arkadaşları artık Kürtlerdir. Bu düzene verecek ömürleri olmayanlardır. Karadeniz'in dalgaları Kürdistan'a yakınlaşmaktadır. Kürtlerle aynı havayı solur, aynı ufka bakar, aynı ekmeği paylaşırken, her Kürdistan'lı ailenin bir parçası olmaktadır. Aradığı sevgiyi bir halkın yalnızlığında, unutulmuşluğunda bulmanın sevincindedir. Kürdistan'lılarda

kendini bulmuş, onlarla bir yaşam arayışına kaygısızca, korkusuzca dalmıştır.

Seni tanıdığımda İzmir’de bir çay bahçesinde arkadaşlarla birlikte oturmuş sohbet ediyordunuz. Arkadaşlar tanıştırmışken laz olmana özellikle vurgu yapmışlardı. Adı Türk solu olsa da bu örgütün içinde de Türk ya da farklı halklardan olan arkadaşlar az olduğundan, daha özgün bir durum oluyordu. Bu örgütle çelişkilerim yoğun olduğundan senin adına üzülmüştüm. Sen de çoğumuz gibi çok geçmeden bu örgütün düşlerine, amaçlarına, özünün ihtiyaçlarına cevap veremeyeceğini anlayacak, vermek istediğin ömrünü başka arayışlara yöneltecektin. Soğuk ve uzak görüntünün altına gizlediğin çöl sıcağını, sakın duruşunun perdelediği kum fırtınalarını, insanlara güvensizliğinin yanında büyüemeyen çocuğu görmem uzun bir zamanı alacaktı. Bu yaşa kadar gelebilmen, arayışlarını sürdürebilmen, sistemin çarkları altında ezilip kaybolmaman bile bir mucizeydi. Yaşam bizi inatla aynı mekanlara ittikçe görünen Orhan yavaş yavaş silindi ve gerçek Orhan belirginleşti. Bir çocuk saflığıyla, sadeliğiyle girdin yaşamıma. Belki de kaçışlarımın nedeni hala o uzak alemde kalan, büyüemeyen yanlarındı. Yaşam her birimize tuzaklarını örmeye devam ederken, yarınlarımız henüz doğum sancılarından kurtulmamışken, bu belirsizliklere yeni boyutlar kazandırmak ürkütücüydü. İçimde seninle birlikte başlayan kıpırdanışlar huzursuzluğumu giderek artırıyordu. Bana rağmen sızdığın yaşamımda sen artık kaçamayacağım bir gerçek oluyordun. Her aşkın önüne dikilen kaleler, bir bir gelip bizi de buluyordu. Korkularımız, acemiliklerimiz, arayışlarımızla birlikte kirletmeden, hep güzele doğru yürümenin zorlukları, bir çiçeği kurutmamak için verilmesi gereken emek önümüze cevap verilmesi gereken sorular yığıyordu. Birbirimizin tutsağı olmadan bir sevgiyi büyütebilmenin gücünü gösterebilecek miydik? Birbirimizi, aynı amaçları düşleri kılan binlerce, milyonlarca insanla paylaşabilecek miydik? Yitirmekten korktuğumuz cevherimizi koruyabilecek miydik? Anlam kaybını önleyebilecek miydik? Kaçmanın yetmediğini, uzaklaşmanın bir cevap olmadığını gördüğümüzde önümüzde her şeye rağmen, bütün kalelere, engellere, tuzaklara rağmen bizi tatmin edecek olan tek seçeneğin büyümek ve büyütmek olduğunu anlayacaktık. İkimizin labirentleri arasında doğruları bulmanın, emeğini sarf etmeye karar kıldığımızda her adım önümüze farklı çelişkiler çıkarıyordu. Sadece bir düş olan insanların silüetleri içimizdeki varlığını koruyor,

birbirimizi kendimiz olarak tamamlamanın kolay olmadığını öğreniyorduk. Acemi, beceriksiz bir oyunun başrolünde birbirimize biçtiğimiz misyonları gerçekleştirme telaşındaydık. Bazen bir anne, bazen bir kardeş, bazen bir arkadaş, bazen bir sevgili; ya da hepsi. Ama bir yerlerde hep varlığını koruyan bir boşluk . Anlam veremediğimiz, nasıl dolduracağımızı bilemediğimiz, yetemediğimiz kara delikler. Bilinçaltımızda varlığını koruyan çözümlenmemiş her ayrıntının su yüzüne çıkışı. Bir ilişkinin turnusol kağıdı gibi oluşu karşısındaki şaşkınlıklarımız. Çaresizliklerimiz. Keşiflerimiz ...ve senin sessizliğin, üzerine kilitlediğin kapılar, kapılara vurduğun kocaman kilitler, dokundurtmadığın yaralar. Paylaşırken bile yalnızlıktan taviz vermemen. Güvenmeyi, kaygısızca sevmeyi, ikirciksiz paylaşmayı öğretecek olan bendeki güvensizlikler, kırılmalar, yalnızlıklar. Elimizin tersiyle ittiğimiz evler, aileler, sisteme ait her şey... Büyümenin ve büyütmenin yoluna girmeliydik. Nereye baksak gerçekler bize içinde varolabileceğimiz, kimliğimizle, kişiliğimizle, insanlarımızla birlikte sevgimizi büyütebileceğimiz mücadelenin yollarını gösteriyordu. Tamamlanma mekanı bir tek o yoldaydı. Bundan ötesi yoktu. Bundan gerisi sıradanlık, yani soluksuzluktu. Yaşam bize kocaman bir göç hazırlıyordu. Enkazları geride bırakmanın kapısına gelip dayandık. Yeni bir yaşam dağların zirvesinde doğum sancıları çekiyordu ve biz doğuma tanık olmanın sevincindeydik.

Geldiğimizde sen Azat oldun. Seçtiğin adın anlamı özlemlerinin toplamıydı. Şimdiye kadar hiç olmadığını kadar kendin olmanın yarattığı umutla hummalı bir başlangıç çabasındaydın. Artık korkusuzca büyük düşler kuruyor, hesapsızca katıldığın yaşamdan düşlerini gerçekleştirmesini bekliyordun. Düşlerinin mekanı Dersim ve Karadeniz durmadan seni çağırıyor, seni silahınla birlikte istiyordu. Gitme zamanını sabırsızca bekliyor, gidebilecek kadar güçlenmek için gereken her şeyi yapıyordun. Neydi sendeki bu tutkunun kaynağı? Dersim ve Karadeniz... Yani ben ve sen, yani iki komşu halk, yeşil ve lacivert iki deniz, iki çıplak yürek...Gidemediğinde denize bıraktığın incilerin...Kelaşin'in mavi göllerine kilitlenen hüznü bakışların. Dudaklarına takılan buruk gülüşün, şafak sökmeden "bir daha arkama bakmayacağım" diyerek çıkıp gidişin ve bu küskün çocuğun acılarına derman bulamayan çaresizliğim.

Şimdi ormanda emanet bıraktığın defterini arıyorum. Her yer altın tozuna bulanmış. Yeşil gözlerin Karadeniz kadar uzak. Kulağıma hep o uzak alemde durmadan ağlayan çocuk sesi geliyor. Yüreğimdeki uçurumlardan düşen çocuğun sesiyle parçalanıyorum. Biriktirdiği volkanı patlatan çocuk, her zamanki gibi sabırsız, acemi ve tutkulu özlemine koşuyor. Defterini bulamıyorum. Ellerim toprak kokuyor, tıpkı senin gibi. Öfkeliyim çocuk, neye öfkeli olduğumu bilmeden. Kırgınım çocuk, en az senin kadar. Anlamak acılarıma yetmiyor. Bilmek yarım kalmış öyküleri tamamlamıyor. Seni paylaştığım, kilitleri kırdığım için kızma. Sen Kürdistan'lı anaların, Kürdistan dağlarının bağrına bastığı Karadeniz'sen seni onlarla paylaşmak büyümek ve büyütme için. Kaybetmekten, kirlenmekten korktuğumuz arayışlarımızın yaşaması için. Sekiz yaşında bir enkazın dibinde başlayan yaşam kavganı yirmisekiz yaşında, 8 Mart'ta, saat sekizde kendi ellerinle noktalarla anlatmak istediğin neydi? Seni anlatabilmek zor. Belki de seni anladıkça anlayacağız kendimizi de. Sistemin kalıntısı elleri yakandan silerken yaratmak istediğin bahar tadında düşlerini anlayarak sadece kendimize ait, sadece kendimiz olabileceğiz. Çocuklar sekiz yaşında o uzak alemde kırılmasın, başka Azat'ların yüreği sekiz Mart'larda baharda yaşamın yeniden doğuşu gibi çığlık çığlığa doğsun diye senin acını da yükleyeceğiz omzumuza. Aramaya ve anlamaya, yine seninle birlikte devam edeceğiz Karadeniz.

“ her ayrılıkta harabe hüznü
her yolculukta terkedilmiş kent ıssızlığı
hani şu tanımladığın ceset
acıdan kanayan bir okyanustur şimdi
kendime yetmiyorum artık
benden aşırı bir dünya çağırıyorum elime...
bir tutunma arıyorum titrek ellerimle
esrarlı askıda kalmış bir gülüş davet ediyorum
birlikte voltadayız
seninle duruyor bütün üşümelerim
ve aydınlığıyla yırtılıyor bütün mahşerlerim
bir bakış aşırıyorum senden
gözlerinde çözemediğim esrar?
hep böyle çocuksu mu bakar senin gözlerin?
hep uzak ateşler mi yanar bakışlarında?

sormuyorum
yaslanmıyorum hiçbir bilgiç yanıtta
esrarın
esrarımız olarak kalsın....”

asmin dersim

Asmin'e...

Sana parlak sözlerle bir veda yazısı yazmayacağım. Aslında ne yazacağımı da bilmeden kalem kağıdın üzerinde dolaşacak. Yolculuk hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun. Hep yürümek. Sonsuza dek.

Geç kalmış sözlerin hakkında oldukça uzun düşüneneğimi bilmeni istiyorum. Sana söylemek istediklerim, bir suyun bardaktan taşması misali dilimin ucuna gelip gelip dökülmek için oldukça beni zorladı. Fakat dilimi tutmakta başarılı olduğumu sanıyorum. Ama, senin de dediğin gibi, konuşmadan da bir çok şey anlatabiliyor insan. Ben anladığını biliyorum.

Farklı bir zaman ve mekanda geçmiş anıları tekrardan yaşayabilmenin umudu ile burada bıraktığım yıldızla sohbet edeceğim. O beni duyar mı duymaz mı bilmem ama tüm sıkıntımı, coşkumu, dertlerimi vemı anlatacağım ve ona bakınca yüreğime yayılan ılık rüzgarla avuntu bulacağım. Geç kalan yaşamımı adayacağım tek şey varsa bu dünyada ona da arkamı dönüp gitmenin cesaretini gösterecek güçte olmanın zorluğuyla gidiyorum. Çok şey var yazmam, anlatmam gereken, fakat anlamı olur mu bilmiyorum ve bu yüzden yarım bir duygu aktarımı ile bitiriyorum.

Gözlerine yüreğin kılavuz olsun.

Fakat gözlerinin gördüğü her yere gitmesin yüreğin.

Hep öyle kal.

Azad Karer Laz

. ***Ve şiirleri tarihe tanık!

YAŞIYORUM ÇOCUK

Seni düşünüyorum yokluğunun yedi günü
Seni düşünüyorum surat asarken kendine,
Başkalarına gülümseme adına
Biliyor musun
Yokluğunda şiir de susuyor
Yazmak zor geliyor
Çarpıp geçen birkaç imgeyi
Kalmak daha kötü demiştin ya
Yok be çocuk, gidişler de kolay değil
Hani titrete de olsa sallıyor ya insan elini
Hani ağlamayarak kalıyor ya
Son sarılışlarda
Yine de tutuyor insan kendini

Gözyaşları dökülüyor içindeki kuyuya
Sana söyleyecek ne çok sözüm varmış meğer
Daha nelerden bahsedebilirmişim ne tuhaf
Bitirdik sanıyordum herşeyi
Aldanmışız çocuk

*

Gittiği her yere gitmeyi de götürse insan
Bıraktığı ne çok şey oluyor kendinden
Yaşadığı, yaşayıp da anlayamadığı
Ne çok şey
Şimdi çocuk hasreti yaşama zamanı
Hani o şirin çocuk demişti ya
"şimdi kendi boşluğunda soluma zamanı"
Söz verdiğim gibi çocuk
Yaşıyorum
Ama yaşarken
Hasretinden yanıyorum
Ne güzel

*

Affet çocuk ne olur affet
Bu kadar çok dokunduğum için sana
Yüreğinin kuyusunda kalan son damlayı
Aldığım için
Hoşçakal demek için kuru dudaklarına
Büyük odamı da özledim hani
En güzel çiçeğimi uzatmıştım ona
Ne güzel özveriydi inan
Kendimden yana
Ama şimdi daha iyi anlıyorum çocuk
Çiçekler kadar dikenler de güzeldir yaşayana

*

Adım atıyorsun işte,
Şimdi ne haldesin çocuk
Attığın son adım mıydı o
Yoksa yürüyor musun yeniden
Yaşanacak yeni acılarla
Unutma, söz verdin çocuk
Yaşayacaksın
Acısı tatlısı yok

*

Sana söz olsun çocuk,
Ben de yaşayacağım
Karınca kararınca
Ne çıkarsa bahtıma

25.9.2001. Xınere

HABERİN OLSUN

Haberin olsun
Çektim pimini kalbimin
Geri sayım başladı
Patlarsa dünya da patlar

*

Haberin olsun
Geri dönüş yok artık
Ayrılıkların kaçınılmaz kavşağındayım

Bir yaradır şimdi
Ayrılığın kısır döngüsü
Mavi bir damar kopmasıdır
Bir sağnak yağmurudur şimdi
Uçurum boylarında boynu bükük
Duyuyor musun ayrılığın sızısını
İyi dinle yalnızlığın seslerini

Haberin olsun
Kavuşmak yok bir daha

*

Haberin olsun diyorum
Bu son haberdir bilesin
Kavuşmaz bir daha yollarımız

*

Haberin olsun
Ya şimdi öldüreceğim seni
Ya da sonsuza dek yaşatacağım
Puslu bir mitos gibi

Ya şimdi kal hesapsız
Ya da

SEN AŞIKSIN

Bir mengene gibi sıkıyor
Anılar bileklerimi
Gidişime bir prangaydın
Yaşadıklarım ve yaşanacaklar
Söyle kaç kez kayboldum
Gözlerimin sonsuz derinliğinde
Bir kez bile olmadı ki
Başım dizlerinde
Ya nedendir ?

*

Bırakıp gidemem seni
Yaşamına müptela oluşumdan mı
Öldürmek istemeyişimden mi delice?
Öldürmek mi yaşatmak mı
Zor seni
Bir kez bile görmeden
Bir sır olan çehreni
Sadece şunu biliyorum ki
Bu muamma dizgesinde
Sen aşksın

12. 10. 2001/ Xınere

DOSTA ÖZLEM

Dostum, adın özlemdir şimdi
Kızıl kızıl yanan dağ ateşleri gibi
Dilimde bir yanık türküdür sesin
"Senden ayrılalı gülmedim dostum"
Şimdi adın hasrettir
*

Umutsuz bir volkandın
Ellerim cebimde
Uzun bir yürüyüşten sonra
Yorgunluktur adın
Sızlayan dizlerimde
İnan hala fotoğrafın cebimde
Bakışların donuk kalmış göz bebeklerimde
*

Bir kış gecesinde
Sıcacık bir umuttur adın
Titreyen dizlerime rağmen
Yanan yüreğimde
Herşey oluyor da adın
Bir tek konuşmak olmuyor
Bir yakarış oluyor sesim
Çağırıyorum durmuyorsun
Gelmiyorsun ama
Gitmiyorsun da uzaklara

2001/ Xınere

BİR GÜN

Bekleyin gelecek o gün
İşte o gün
Sarılacak kollar boyunlara
Savaşlar duracak
O gün barış çelengi taşıyacak çocuklar

O gün yeniden açacak
Güzellikler dünyaya gözlerini
Kilitli hiçbir kapı kalmayacak
Hiçbir insanın üzerinde

*

O gün sarılacak tüm yaralar
İşte o gün paramparça olacak
Benlikleri saran prangalar
O gün yeniden canlanacak yeniden
Yok olmaya yüz tutmuş
Umut modelleri
Gelip çalacak kapılarınızı
Bayram sabahı coşkusuyla
Unutulmuş hatıralar

*

Bekleyin ey insanlar
Bir gün diyorum
O gün
Dönecek yeniden güneş
Işıl ışıl parlayan saçlarını
Yeter ki büyük bir umutla açın koynunuzu
Ve bekleyin geleceğe koşan çocuklarımızı

KARANLIK

Yitik zamanların
Mezar kazıycıları
Sanmayın ki bu yürek unuttur
Tabutlarımıza çaktığımız
Çivilerin acılarını
Sanmayın ki gidenlere rağmen
Bekleyenler yok bizi
Yeniden dolduruyoruz hergün
Göz yaşlarımızla
Kuruttuk sandığımız sevdalar denizini

26.12.2001

Unutmayın,
yalandır biteceği.
Ağız dolusu gülüşlerimizi
uzatacağız her gün
işkencelerde kesilse de ellerimiz
Ey zulüm karargâhları,
bakmayın donanımsız çarpıştığımıza
yeminimiz var
bütün güzel şeyler adına.

Çıplak ellerimiz, dizelerimizle de olsa
solduracağız yıkana denk
kanlarımızla beslenen
pervansız saltanatımızı

*

UZAYAN HASRET

Kiloamperi neden kısa yazarlar anlamam
Ya aşkı
Aşkı neden böyle güdükleştirmiş insanlar?
O değil midir
Uğruna ateşlerde yanılan
Sahi masalarda kısalmış değil mi ?
Hani kışın koynuna yatırır da
Ninelerimiz üç gün üç gece
İnsanın masal olası gelirdi
Periler diyarında

*

Bir yerde okumuştum
Kısalıyormuş insanların boyları
Dostluklar kısa

İlişkiler bir satır arası
Trenler bile kısalmış diyorlar
Uzun uzadıya geçerken
Öküzün aşık olduğu
Hayat kısa
Düşler, düşünceler kısa
Bir tek hasret kalmış
Uzun uzadıya
Hiçbir otobüsün gitmediği
Kavuşulacak son durağına

27.12.2001 / Tepe

KİM CEVAP VERECEK...

Kim tutuyor,
Bu koskoca dünya kuklasının
Görünmez iplerini
Hangi çılgın marangoz yaptı,
İnsanı enerjiden öldüren
Kimdir sakınca gören
Kardeşçe yaşamakta
Kimdir sevdanın çiçekli yolları varken
Dolaştıran insanları
Yalın ayak dolaştıran yollarımda
Güneş yetmiyor mu herkese
Yıldızlarda savaşmayı hangi çılgın
Düşürdü dillere

*

Bir gün cevapsız bir soru gibi
Taşınacak mı umutlar
Kötülüklerin olmadığı yere
Yani yeniden
Çırılçıplak yüreklere
Bir cevap verin ne olur
Çıldırılmak üzere olan
Beyinlere....

2001

ÖLESİ GELİYOR İNSANIN...

Sevda ateşinde yakası geliyor
Başına bin bir bela açan
Uslanmaz yüreğini
Gittiğinden beri
Gülüşler bir muhacir
Sevinç inzivadadır dağlarda
Umut
Kazılmamış kayıp bir kentin
Sen gitmeden önce
Tutduğum
Ömrümü bağladığım
Gözlerin vardı
Sen gittin gideli
Son şarkımda
Bir nakarat var

ARKADAŞ

Kötü bir anlatıcıyım sen de bilirsin
Kızma, okursan bir gün
Acemi yüreğimden dökülen
Bu kendi halinde dizeleri
Aklıma takılıyor zamansız
Davetsiz bir misafirsin rüyalarımında

Yerin hazır biliyorsun
Gönlümün en saklı zulasında

2002 / Xınere

Hatırlıyor musun
Attığımız her voltanın geri dönüşünde
Bakardık birbirimize
Sıcak bir gülümseme yayılırdı yüzümüze
Aldırmadan buz gibi cezaevine
Ayrılıkları sildiğimi düşünürken
Gönül defterinden
Bir halayın şaşkınlığında geldi
Kurtulmadık oysa
Sevinç ve hüznle yoğrulmuş
Tahliye haberinden
Bana açıldı kapıların ya sana arkadaş
Gönül kapıları yetmiyor ki seni özgürleştirmeye
Ne olur,
Öyle bakma.....

VAR SIN OLSUN

Varsın olsun,
Varsın bu gece de çıkmasın yıldızlar
Varsın hayalin yine kör etsin gözlerimi
Kafam dumanlı
Efkar ince bir sızı gibi
Varsın volta altına düşsün
Tespihin dağılıp
Tane tane olsun

Olsun ne çıkar
Yaktığım son sigaram ise
Havalandırma saatimde bitmiş
Volta ranza dibine iner
Volta dört adıma

*

Bir düşünce yuvarlanır
Bir çığ gibi düşer içime
Yok olur zindan
Uzar adımlar
Yorgun bir gerilla yürüyüşünde
Kara demlikte
Bir gerilla çayı olur umutlar

Tadına doyum olmaz ...

Ne çirkindir,
Kadındaki kurşun yaraları.
Ama her gün vuruluyor
Özgürlük kanatlı
Aşk tanrıçaları
Ey kadınlar,
Saklayın kanatlarınızı ateşten
Bilirim kutsal ateş acılarını...
Bir eskici gibi toplayıp umutları
Güzellikte duyumsayın yaşamı
Güller açtırın yaralarınıza
Direnin, umut edin yaşayın
Ve inanın sınırsızca
Yine doğacak en güzel gülüşüyle
Gül yüklü güneş
Beklenen yarınlarınıza
Yarınlarımıza.....

GİDİYORUM

Gidişin, ne gümbür gümbür baharı
eksiltir dağlarda

Ne de engelleyebilirim apansız bastıran kışı.
Hangi güç durduracak söyleyin ne olur
Bu akıl almaz akışı,
Düşecek hangi yaprağı tutabilirim ki dalında
Bir hazanı yaşarken
Yüreğimin ilk baharında
Yüreklarının kuyusunda kalan
Son damlayla ısıttığın dudaklarım

*

Nasıl hoşça kal diyecek size
Giderken dostlarım
Bir sonsuzluk denizine
Dört mevsim güneş açar
Tüm gülüşlerinde
Sıcacık ellerinde sunanlar sevgilerini
Duyabiliyor musunuz size bıraktığım
Sessizliğin o muhteşem ezgilerini

10. 9. 2001 / P.M.O. Son gün

SENSİZ İLK KAR

Bahardı ayrıldığımızda
Sana, çığ tutmuş bir güle veda etmiştim
Alnına bir öpücük
Yüreğine tüm sevgilerimi bıraktım ayrılık anında
Sevdiğim
Yiğit kız

İlk kar da düştü sensiz
Dağların başında
Kır saçlar gibi duruyor
İlk karın beyaz yansıması
Kar yalnız dağlara değil
Hasretime de düştü gülüm
Bu dördüncü mevsim, sensiz
Yani birinci yılını doldurdu
Dayanılmaz ayrılık
Ve daha kimbilir
Gelecek kaç yıla gebe

*

Belki de bir daha kavuşmak yok
Yok bir daha sınıksıkı kucaklaşmak
Sırılsıklam yağmur altında
Belki hiçbir zaman
Serinletmeyecek bir daha
Yanan yüreğimi saçlarının rüzgarı
Belki gülüm, ben erken düşeceğim toprağa
Son bir kez tutmadan
Yaşam kaynağı ellerini

*

Biliyor musun hiç tanımadığım
İnsanlar için öleceğim
Geleceği güzelleştirme uğruna
Bilmeni isterim ki gülüm
Son anım hangi mevsim olursa olsun
Ölmeden bir bahar yaşayacağım
Çiğ tutmuş kızıl bir gül renginde
Ve seni düşüneceğim
Çiçeklenmiş bir dal gibi bahar kokarken
Son nefesimi gülüşünden öperek tüketeceğim
Seni göz kapaklarımın içine saklayıp
Yumacağım gözlerimi
Yani gülüm senin adını bahar koyacağım

*

Benim ki kış
Aramıza hasret ateşi koyacağım
Eritsin diye karları

Sensiz ilk kar düştü dağlara
Bir adım atarsam uçurum
Bir adım atarsam bahar

Seni geç tanımak ne kötü
kötü çocuk
İnsanların duyguları hep başka mı olur
Ya da bir çorba kazanı mıdır
Birbirine benzer benliklerin kaynağı
Fokur fokur
Seni sevebilme özgürlüğüm yok çocuk
Yasak, yaralarımızı sarmamış
Halbuki ne kadar da insancadır
Sımsıkı kucaklaşmamız
Düşük omuzlarımızdaki yükün ağırlığı
Bükmüş belini
Ellerinin dokunmayışı güzel denilenlere
Nedendir çocuk?
Nasıl bir küskünlüktür bu
Kendine bile

*

Bir kavşaktasın çocuk
Herkes yön gösterme telaşında
En kaba emir kipiyle
Bu tarafa git !!! Yoksa ?
Herkes herşeye hakim olduğunu sanıyor
Karmakarışık duygularımıza bile
Hiçbir öğretiye ve öğretmene
İnanmıyor musun artık,
Cennetin yolunu gösterse bile
Bir intiharını besliyorsun
Yaşam dolu yüreğinde
Bir yanın hep boş
Hep kış

Bir yanda umut edebilmenin umudu

*

Var git çocuk var git seçtiğin yola
Sen demez miydin
"Hiçbir köprüden dönülmez" diye
Bakmadan arkana

Ama diyorsun
"Seçim diye bir şey yok
Oyun oyna bütün çocukluğunla"
Hani dedin ya,
"Oynamalıdır insan"
Oynanmadan çekilmez bu sefil hayat
Sana ne verebilirim ki
Ne!!!

*

Bir muammasın çocuk
Ben kendim koca bir hiçliğe düşmüşken
Sana bir şey veremem
Basitliğimden
Küçük insanların dünyasına
Bir taş yuvarlayın desem
Bir uçurumda
İnan çocuk çıkarsam
Uçurumdan kendimi atarım
Yalnız, tek ve saf bir duygu,
"Senden evvel ölem"

Ne olur anla çocuk
zorundayım çaresizliğin
21.8. 2001/ Xınere

Hani ütopyalarımız vardı kocaman
Hani kimse evsiz kalmayacaktı
Kimse acı çekmeyecekti dünyadan !!
Hani dünya ortak olacaktı.
Bir kardeş sofrası gibi
Savaşları durduracaktık
Güller vaadedecektik devrim bahçesinde

Tüm annelere
Hani hiçbir çocuk hastalıktan ölmeyecekti
Hani dünyayı cennet yapacaktık
Altın çağ gibi...

Hatırlıyor musun bilmiyorum?
Bıkmıştık masa başı devrimciliğinden
Che'yi özliyorduk o zaman
Gelirse diyorduk,
Gerekliyordu da.....
Devamı kaybolmuş bir şiir .

Bir çocuğun ana sütüne gereksinimi
Benim sevmeye duyduğum
Gereksinim gibi
Bir ülke yanıyordu cayır cayır
Bir halk yok oluyordu gözler önünde
Avuçta kayan
Bir sabun köpüğü gibi
Hepimiz gençtik, hepimiz aşıktık delice
Hepimiz onyedi, onsekizindeydik
Bu ülkenin çocuklarıyla aynı yaştaydık
Tek farkımız onlar erken soluyordu
Sonbahardaki yapraklar gibi
Ve hepimiz aynı acıyı duyuyorduk
Aynı göğüs kafeslerinde çarpan
Bir tek yürek gibi

*

Acılar bana düştü, hasret sana
Ateş iki yüreğe aynı ağırlıkta
Diğerleri ne yapıyor,
Evlenmiş mi, dedin
İş mi kurmuşlar,
Ufak ufak mı başlamışlar?

Yoksa sermayeleri mi azmış?
Düzelecekmiş
Murat mafya mı olmuş?
Taner Jiyala ha!
Neden uzatıyorsun a-gülüm
Neden söylemiyorsun kısaca
Hepsi anılara kocaman bir ihanet etmiş
Kendi çanaklarına tükürür gibi!!!

*

Ya, sen nasılsın?Neredesin şimdi?
İstanbul nerede?
Bıraktığım gibi mi kaldınız
Değiştiniz mi yoksa?
Bir bukalemun gibi!
Yoksa bir ateş gibi alevlerinizi küller mi kapattı?
Kanayan bir yarayı kapatan kabuk gibi
Ne dedin hala delice özlüyor
Hala eskisi gibi mi seviyorsun çıldırasıya
Benim seni sevdiğim gibi
Ve diyorsun ki,
Evlenmek zorundayım
Bir beyaz kefeni giyer gibi

14.8.2001

Olsun be gülüm
Nasıl olacaksa olsun
Oradaki nasılsa sen değilsin.
Ben topladım anıları
Sana dair ne varsa
Tıpkı bir eskici gibi
Sen, uzatma gonca gülüm

*

Sahneye çıkmaya utanan
Acemi bir oyuncunun
Yüreğini dolduran rüzgarı bilir misin?

Hani derin derin nefes alan
Bastırmak için heyecanını
Şaşkın ellerini koyacak yer bulamaz
Suyun iyi geleceğini düşünür
Vazgeçer birden
Oturur ve dizlerini sallar
Belli olmasın diye titredikleri
Gözkapakları titrek, isterik ve bilinçsizce
Bakışlarındaki anlamsızlığın
Derin anlamını kimse çözemez
Asıl sahneye çıkmadan başlar işi
Yüreği bir tam... tam... oluversin
Ritmik olmayan ritimlerle çarpan
Yapacağı rolün
Yaptığı rolden
Küçüklüğünü keşfetmenin
Amasız kaşflığıdır
Dehşete düşüren döngü.
İçinden tekrar eder ezberlediği bölümü
Tek isteği
Komediye dönüştürmemektir
Trajik rolünü

*

Sahneyi yıldızlara yerleştirir
Ve oyun başlar
Oynadığı seyircisiz oyunda
Kendi kendini alkışlayarak
Büyük bir edayla verir final selamını
Oyunun bitmediğini bildiği halde
Acemi bir oyuncu geldi mi
Dünya güzeli gözlerinin önüne
Seni seviyorum!
Oyundaki

20.8.2001

Bütün resimlerimi
Zihnimin yeniliğinde çekeceğim

Dağların
Her özlediğimde
Yeni yollar açacağım ülkeme
Giderek susturacağım
Beynimin içindeki kurşun seslerini

Anlamını yitirmeyecek hiçbir şey
Özgürlük gibi
Özlem gibi
Kuşlar ve ateşin rengi gibi
Gülümse...

Yangın düşürdü yüreğime
Zamansız
Aplansız
Külsüz dumansız
Öyle yaktı ki beni
Bu acı devrimsiz kansız
Öldürmedi belki ama
İnan yaşatmıyor da sensiz
Bir bahar gönder ne olur
Bir işaret
Bir yaprak kımıldat mesela
Suya bir taş at
Bir dağda
Bir patikada çık önüme zamansız
Yine gülümse ne olur
Çayını açık iç
Cigaran yarım eskisi gibi
Yine yürüyelim konuşarak
Yine sor saati yatmadan önce
Yine hepimizden önce kalk
Koy yine ne olur elini omuzuma
Babam gibi
Yoldaş gibi

Hiç gitmemiş gibi
Yine gel rüyama dün akşamki gibi...

'GİT'

Gidiyorsun,
Götür gidişini de
Kalmasın hiçbir iz
Dönülmez yollar bırakma bana
Al götür yalnızlığı
Git..
Sonsuza kadar git
Dilime gelmez
Ellerimi sallarım üzülme
Delikanlı gibi dururum arkanda
Başımı almam ellerimin arasına

KARMAŞA DÜZENLİLİĞİ

Kavramları içi boş kadehler gibi
Tokuşturanlar,
Ne değeri var?
Sarhoş etmeyen filozofların
Gelin anlayışlı olun
Bırakın yakasını anlamsız kavramların
Maskeler takmayın güzelim yüzünüze
Bırakın söylenceleri, masalları
Bilin ki uyutmuyor artık bunlar
Ne siz, artık tanrının çobanı
Ne de biz, dilsiz bir sürüyüz
Biliyoruz paylaştırılmamış evren
Göksel bir tanrısallıkla

Duyun ey yalancı tanrılar
Dişlerimle kırıyorum
Güneş arabanızın çarkını
Ne kölelik tanıyorum
Ne feodal çit
Ne de postmodern bir kapitalizm
Sineye çekmiyorum uygarlıklarınızı
Açın kulaklarınızı iyi dinleyin
Uyutmuyor artık palaslarınız
Yalnız bir düşünce var beynimde
Demokrasi ve barış
Güzelleştirebilir ancak
Bunca çirkinleştirdiğiniz yaşanılacak dünyamızı...

Denize düşmüş yüreğim
Umutlar bir dalga gibi
Döver amansızca
Yüreğimin kıyılarını
Ama getirmez
Denizlerin serin esintisini
Her gidişinde götürür
Sahilindeki yakamozları
Diplerin karanlık koynuna
Deniz kızları ağlar halime
Zaten ışıksızdır denizdeki yıldızlar
Ayın gölgesi düşer
Tuzdan çatlamış
Denizin dudaklarına
Vurgun yemiş bir orkinos
Kesemez fuların görünmez iplerini
Ne kadar görkemli de olsa

*

Vurgun yemişim
Çocukluğum boğuşmakta
Karanlık sularda
Gözlerimin önünde
Öyle ki yılan olsa sarılacak

Sanki yok etmiş kıyıları
Deniz tanrıları
Sığınacak liman yok
Su almış tekneyi
Fırtına öncesi sessizliğiyle
Bulutların hasretle kucaklaşmasına
Sonrası bir şimşeğe kalmış
Bakışlarında gizli olan
Ve ince bir yağmurla başlar
Denizin kudurması
Yağmurun şehveti sarsar
Yer ve göğün tanrısal dengesini
Sular köpürür taşar
Su basar yüreğimin körfezlerini
Yaşlanırım birden milyonlarca yıl
Dayanırım asama
Dönerim arkamı giderim
Yine bana kalan
Paylaşılmaz yalnızlığıma

*

Yol uzun
Yolcu yalnız
Kim bilir
Belki bir gün yeniden
Denizle barışırsız...

21 Nisan 2002

Bütün dükkanları kapanmış
En işlek caddelerin
Yanan hiçbir sokak lambası geceden yok
Kırık camlar dökülmüş yollara
İnce bir yağmurla
Islanıyor duvar dipleri

Balkonda unutulmuş
Bir kirizantem
Titriyor rüzgarda
Şehir de karışmış
Göklerin griliğine

*

Boyacı çocukların elleri gibi kara
Ve yara bere içinde
Kalmış yüreğim
Karışmışım bir insan seline
Bir bakış ki amansız
Yönü belli olmayan mekansız
Kapı eşiğinde unutulmuş
Son sözler gibi
Unutulmuşum ellerim cebimde
Bilmediğim bir şarkının
Birkaç mısrasını dolamışım dilime
Bir de öyle bir şey var ki içimde
Belalar kuluçkası
Ne ben ne de bir başkası
Gem vurabiliyor
Deli divane yüreğime

ÖZLEMİN SÖYLENTİLERİ

Şimdilerde sen yoksun
Yapayalnızım
Sürgülenmiş bir kapının
Ardındayım sanki
Çok uzaklara bakıyorum
Aşkımızın ışıkları karartılmış kentine
Yalan şimdi hasretlik bitişleri
Koca bir yalan
Gün batımı şarkıları
Name name örerken
Kader görülmez ağlarını

Sezebilmeliydik bir daha kavuşmamayı

*

Bir bahar ayrılığıydı bizimki
Dalları salkım saçak
Ne kadar zordur bilsen
Baharda ayrılmak
Tüm çiçekler davet ederken
Dört yanım karla kaplıyken şimdi
Ne çok özlüyorum bir bilsen
Temmuz güneşi gibi
İçimi ısıtan sesini
Ne olur
Yine gül

12.12.2001

VOLTA

Bir şey varki
Hep merak eder dururum
Aklım almaz bir türlü
Neden,
Hiçbir zaman
Voltalar varamaz
Düşüncelerimin gittiği yere

Sunuyorum tüm sevdalarımı
Sevdaların senin uğruna
Kapatıp gözlerimi
Dalıyorum
Yalnızlığın kutsal koynuna
Sen bir tanrı değilsin
Biliyorum
Fakat yaratıyorum
Kutsallığın yalnızlığında

Tüm yalnızlıkların tanrısı olan seni
Kutsallığına sunacağım
Tek şeyim var elimde
Feda edip tüm beraberliklerimizi
Tüm dünyadan koparıp bağlarımı
Terk ediyorum
Herkesi
Her şeyi
Açıyorum kollarımı yalnızca
Sonsuz yalnızlığa
Sarılıyorum narin bir yarin
İnce beline sarılır gibi
Gözlerinden öpüp tüm beraberliklerin
Yolcu ediyorum kalabalıklara
Ben adım adım yürüyorum tanrısal yalnızlığa

2001

Nedir ki
Adının başına koyduğum hüznün
Sevdiğimdendir yaşamı
Bitirmek istemediğinden midir böyle kaçışın
Gözlerindeki pırıltı umudum
Yoksa son paylaşımı mıdır kapkara umutsuzluğun
Derin bakışlarının ardında
Çocukça oyunları mı saklarsın,
Bilinmez
Bir itiraf istersen
Kıskandırıyor sun tanrısal yalnızlığı

*

İnan küçüğüm
Bulacağım ilk tenhaya
Kazacağım adını adımın yanına
Ve bir daha gelirse göz göze
Kaçıracağım bakışlarımı delse de yüreğimi
Gözlerinden süzülen ışık
Ne olur diyeceğim sana

Artık gül
Görsem ağız dolusu güldüğünü
Kapatıp gözlerimi
Yıkacağım içimdeki yalnızlık kalelerini
Öyle bir aşık olacağım ki,
Yüreğim sevinçten çatlayacak
Görüntünü doldurup gözlerime
Seni kucaklayacak
Ve öleceğim

YARAMDA UNUTTUĞUN BIÇAK

Sapladığından beri
Yokluğunu bir bıçak gibi kalbime
Dikiş tutmaz bir hasret
Karar yüzyıllarca
Bir bıçak ışması gibi
Parıldayan umutta olmasa
Kaldırıp yüzyılları aradan
Koşacağım bu hasretin
Katmak için
Skolastik bir karanlığa
Bıçağından süzülen
Kum kadar kızıl bir güle
Bekliyorum
Kanatarak yüreğimi
Hoşça kal dediğin yerde
Dönmesen de biliyorum ki
Aklım ve bıçağım
Bana hoşça kal dediğin yerde

Xınere

Bir amatör tiyatro sahnesinde
Farkına varmak, herşeyin
Gölgelerin
Yalancı
Dansı
Olduğunun

2001.

Dipsiz karanlık bir mağaradır dünyam
Bir damla ışık süzmeyen
Gel ey zalim yar
Sensiz
İşkence olur dünyam
Dalarım sonu gelmez acılara
Zühre yıldızı gibisin
Güneş sönük kalıyor yanında
Ay karanlık
Yıldızlar birer kömür madeni
Öyle bir ışık saçıyorsun ki sonsuz
Kıskandırılıyorsun
Sınırsız evreni

*

Ne zalimsin ey yar
Böyle karanlıklar içindeyken ben
Aydınlatmıyorsun
Bir kibrit çöpü kadar dünyamı

İki ay var gecemde
Tüm yıldızlar sönük
Bütün sular durmuş, dünyada çıt yok
Ne başka bir ses ne bir damla su istiyorum
Yanan yüreğimin kavrulmasına rağmen
Yüreğim ne isteyebilir ki daha
Görebildikten sonra gökteki

Kalbin istediği kadar
İki ay yansın
Çıldırısın beynim
Yanan bir yürekteyim şimdi
Seven bir gönülde

*

Kim ne derse desin
İki ay var gecemde
Güneşi istemem başka diyarlarda
İki ay yeter sonsuz karanlıklarda
Her fırtınada sığınacak
Her pusudan kurtulacak
Ve vardım diyeceksem hedefe
Aşacaksam tüm engelleri, yolları
Tek düşünce var beynimde
Açıktır bana ufuklar kadar
İki ayın kolları

9.8.2001 / Xınere

Acemi Yüreğimin Kaleme Sitemi

Kalem, senden neden nefret ediyorum
Yirmi santim boyundan
Üçüncü kalite lacivert boyandan
Seni parça parça yapıp
Kurda kuşa yem etmek geliyor içimden
Peki seni ne yapsın kurt kuş
Ateşe atsam diyorum
Olmaz
Aşk, kutsamıştır ateşi
kutsal olanlar temiz kalmalı
Peki seni ne yapmalı
Senin saçını başını nasıl yolmalı
Senden hırcımı nasıl almalı
Neyse birazdan gerçeğe dönmeli
Sende şaşırydın değil mi kalem
Paylaşmışken bunca şeyi

Fakat ihanet ediyorsun !!!

*

Yüreğimin el değmemiş korularında gezen
Ceylanın güzelliğini anlatamıyorsan
Gözlerindeki bir ömre bedel gülüşü
Yanaklarındaki mezarın olacak gamzeleri
Ve güneşi kıskandıran yüzünün tasvirini yapamıyorsun
Çizmek isteyen çiziyor küsüyor kağıda
O güzele haksızlık ediyor diye
Neyse kalemim kızma bana
Suç ne sende ne de benim akılsız başımda değil,
Suçlu acemi yüreğimdir
Boynumdan büyük aşklara kalkışan

2001/Xınere....

BETON SOĞUKLUĞUNDA

Bir de nasıl yaşadığımı düşün
 hayatın yalanlarında
 çıplak elleriyle solduran
 çocuklumu düşün
 biryerlere dünyaları sığdıran
delikanlı çağımı,
dallarımı çiçekler basan
dudaklarıma masallar,
sevda dizeleri haykıran

*

Seni nasıl sevdiğimi düşün
 aşkı düşün
 beni düşün
Zaman seni hep hatırlatacak
 bir anıya tutun
sonumuzu bir düşün
Hayır hayır,
 sonumuzu düşünme burada
Sen yine de sana nasıl bir daha

dokunacağımı düşün
tanrı kelamına dokunur gibi

4.8.2001/Xınere

İKİRCİKLİ ÜTOPYALAR

feryat figan etme
dik dur yine gönül
ne çıkar
 kırılmışsa kol kanat
 eğilmişse baş,
sen de biliyorsun ki
gelip geçicidir acılar
 yarın başkalarına gebe
aldırma diyeceğim
 -zaten aldırılmıyorsun ya-
çöz kendi ellerinle
 kör düğümü
vur neşteri yarana
 kopar at
kabuk bağlarsa
 katmer katmer
ve kan sızgın ince ince
ta ki damarların boşalana kadar
son damlayı sakla yine
tanrılarla vereceğin savaşa
yalın kılıç yalın ayak
 düş yollara

*

şunu bil ki yaralım
kavuşmak çok zordur
 ikircikli ütopyalara
serüvense sınırsız
 yeni sevdalara
 ver ellerini yaksın
gidelim

yeni yolculuklara
azık torbamız
acı dolu!!!

7.8.2001/ Xınere

ANNE'ME

Merhaba anne,
Sana daha önce hiç merhaba demedim
Biliyorum...
Sana merhaba diyecek
Ayrılığımız olmadı
Son gidişinden önce
Sana doyasıya sarılacak zamanım bile olmadı ki
Neden bu kadar çabuk gittin
Dönülmez rüyalara
Babama duyduğum ölümsüz aşk mı?
Çekti canını alel acele
Sonbaharın dökülen yapraklarının
hüznüyle

*

Hatırlar mısın anne!
Kaç yaşındaydım ben hatırlamıyorum
Hani yeşil beyaz bir kazak örmüştün
Kolsuz 'v' yaka
Hani hatırlıyor musun,
ne çok ağlamıştım
ille de kırmızı olsun demiştin!!
Hani sen gülmüştün, ağız dolusu
Hani söz vermiştin
En kısa zamanda demiştin!!!
Tam on sekiz yıl geçti anne
Ve bir daha hiç kırmızı kazak giyinmedim
Hani o zaman tek dizi vardı izlenebilen

Ha unutmadım Ceyar'a yaptığın bedduaları
"Evin yıkılsın Ceyar" diye
Televizyonumuz yoktu o zamanlar
Komşularımız vardı,
Beni sırtında götürürdün kıymazdın ayaklarıma
Saçlarından gelen koku
 halâ burnumda
 hala yüreğimde
 hala gözlerinde ki ışıltı

Anlığın tam ortasında

*

Hani sen gözlerimi yaka yaka
 yeşil sabunlarla yıkardın ya
Bir daha kimse yıkamadı saçlarımı anne
Şimdi senin yaşlarındayım
Yarım bıraktığın hayatta
Bıraktığın yerde yürüyorum
Kokunu özleyerek
Ben halâ büyüyorum anne
Yok, yok...
Artık yaşlanıyorum
sakal tıraşı iki günde bir
her gün bir beyaz saç daha
Sense hala aynı yaştasın
 aynı güzellikte
 aynı boy, aynı endam
Son gördüğüm sarı elbise var ya
 hala üstünde
Açık mavi eşarp ve kömür karası gözler
Hiç değişmiyorsun anne
Yüzün de hala o müthiş tebessüm
Yüzünde babama duyduğum hasretin
 derin izleri ılık ılık

Ben beyaz teninde saçlarının yarattığı
 hafif kırışıklar
Ne kadar da belli oluyordu gülerken
Saçların da bir tek beyaz saç tel
Yine de eşsiz güzeldin anne

*

Çocukken
Senin gibilerine aşık olmak isterdim anne !!!
Büyüdüm
Senin gibi biri yok
Hepsinde, herkeste aradım
Kimse sana benzemiyor anne
uluslar arası güzellik yarışmasında
Şimdilik hoşça kal güzel annem
Genç ölürsem beni affet
“gizli ve nazlı bir intihar”
düşlerime sahip olmaya çalışıyor
Bekle beni anne...

KUPKURU YAĞMURDA İSTANBUL SENSİZ

Kabuk bağlayan yaralarım
Asit damlıyor sanki yokluğunda
Kavuşmak iklimi hep kış
Kar kaplamış yollarımı
En nazlı haziranlarda
Dağ ateşleri kadar sıcaktı nefesin
Isıttırdı içimi
Bardaktan boşalır gibi yağın
kupkuru yağmurlarda

*

Şimdi yoksun, üşüyorum
Sen varken hep bahar olurdu
zemheri soğuşunda
Şimdi yoksun
Çıldırıyorum
Yetim kaldı delta kiraz
Yuvada yavru bir kuş,
Göğüs kafesinde masum yürek

*

Giderken götürmedin anıları
Hangi hiçbir şey, alır yerini
Yürek zulasındaki gizli aşkını
Kim ellerini gezdirecek saçlarımda
Kim yakacak söyle avuçlarımı
Kim yapacak en sevdiğim şarkıları
Artık bilmiyorum
Bu kadar şeyden sonra
Kim söyleyecek beni sevdiğini!!
Söyle kim
Sarılacak boynuma
Biliyorum,
Hiç kimse....

*

Ama ben
Kupkuru yağmurlar altında yine
Sırl sıklam seviyorum seni
Hem de delice
Uzaklarda da olsan
Ulaşılmaz...?

Tohumları çapalamak
Güller neden kızıl açmıyor
Toz pembe köşkümüzün
sonbahar bahçelerinde
Bir ağacımız vardı her yaprağı
Sevgi ve aşktan
Bir kuyu vardı
Kana kana sevda içtiğimiz
Şimdi neredeyiz?
Gönül köşkü virane
Yine de bir ben kaldım
Her şeye rağmen
Sana deli divane
Ben bu haldeyken sana pervane

Yüreğine acı tohumları ekilen
Sense,
Sadece tohumları çapalıyorsun

GİRDAP

Basamak basamak,
Yüreklerinin doruklarına
Fırtınalardan gizlenmek için midir
Tül perde de saġnaklar.
Gemilere yüklenen umutlar
Sığınacak bir liman bulur mu?
Karanlık girdaplar
Çekiyor hayallerimizi...

Gitmek neden zor olsun ki..!
Vurmuşsun ceketini omuzuna
Bir yarım vedaya bile yaş gerek
Gidişine ne katar ki
Gereksizleşen anıları tazelemek
Git senin olsun
Yağmurların bir hırsız gibi
Yolundan akışı
Sana açsın tüm çiçekler
Ay gümüş bir tepside sunsun
Çıldırtañ şarabı

*

Git

Acılar topal bir cadı gibi
Yetişmesin rüzgar kararlı mutluluğuna
Düşünme boş ver
"Ne olurum ben" diye
Sakın gözyaşı değmesin
Yüreğimin katili,
Zalim bir ok olan kirpiklerine
Kaçarak değil
Bırakarak git
Bakmadan son bir kez ardına
Yalnız özlemi de sıkıştır
Hasreti, götürmezsin bilirim
Çünkü yakmak için vardır
Kalanların gidenlerin ardında

*

Git

Ben kalıyorum burda
Kapatarak gözlerimi
Bir inzivanın en karanlık
Girdabında
Hoşça kal

CHE'YE

Kaç resmini gördüm kumandan
Kaç resim saklı bilmiyorsun
Yürek albümümde
Kaçkez saçımı
Saçın kadar kazıdım
Yüreğimi büyüttüm senin kadar
Utandım görünce gözünü
Kapitalist faşistlerden
Sitemle bakarken
Yıldızlı berene
Halkların umudu üniformana

Hasretle kaç kez baktım
Her fırsatta kumandan
Anının önünde eğilmek için
Devrim kortejlerinde
Bir dakika ayağa kalktım
Ve gözlerimi kumandan
yürüdüğüm patikana diktim
bir başka ülkede
bir başka halk için
sosyalizm, devrim, ve aşk için
bereme bir yıldız taktım
söz olsun kumandan
ölürsem ki, kaçınılmaz
senin gibi ölürüm
parlaklığında olmasa da
küçük bir yıldız olurum
yani berene

Xinere

GECEYLE YARIŞ

Cılızlı bir umut ışığıydı
Yıldızlar gecede
Kayıp bir zamandı yolculuk
Bir kar fırtınasında
Tek bir kar tanesiydi benliğimin
Bir anda durduğunu hissetmek zamanın
Dermansız bir ayrılığın
Sızısını hissetmek
Ve kapayıp gözlerini
Boşluğun koynunda
Yalnızlığa sarılmak
Sırılsıklam oluncaya dek
Sırtındaki gömlek

Yürümek dermansız kalıncaya dek

*

Acele etmek gerek
Bastırıyor gece
Ay yok bu gece
Yıldızlar bir göz kırpışı
Sen yoksun
Yok gül kokusu gülüşün
Yorgunum
Adımlarım ayak uydurmuyor geceye
Gece geçmiyor ne yapsan
Gündüz asırlarca ötede
Sen uzaksın
Ben kışın koynunda
Sen bahardasın ve ben ne zaman
Sana ulaşmaya çalışsam
Bir mevsim ötedesin
Çılgık olma yüreğim
Şimdi çığ koparacaksın

15.1.2002

Lolan

KARTONDAN İNSANLAR

Beton yağınları altında kalan
Bir filizdi düşlerin en güzeli
Bir dünya düşünüyordum
Demli bir çay kıvamında
Sevgilerin buram buram tüttüğü
Sana gel diyordum umutsuzca
Sense çay sevmiyorsun!!!

*

Bir gölge oyununun kahramanlarıdır
Kartondan insanlar
Bu koskoca dünyada

Öyle şeyler oluyor ki
İnsan çıldırmaya bile
fırsat bulamıyor
İpler öyle bir sıkıyor ki benliklerimizi
Ben olmaya tek yol ölüm
Soğuk ve karanlık yüzü bakıyor
İntihar saatlerinde
Uykuya dalerken

*

Tek umut sarıyor içimi
Bir rüya,
Kendini etten kemikten ve
Kilometrelerce damardan akışan
Bir insan görmek
Çırıl çıplak!

*“İntihar çiçekleri çoktan soldular
duymadın mı? sen geç kaldın...?”*

ÖLÜMSÜZ ACILAR VE AŞK

Dağlanıyor umudum
Sarı saçları ışıldayarak
Asi bir maviliğe bölüyor yüreğimi
Kapışmak en şiddetlisinden
Kendi kendinle amansız ve hırçın
Katlanmadan bir başkasına
Kavganın yüceliğine
Kutsamak en tehlikeli yalnızlığı
İntihar çiçeklerini sulamak kadar

Çılgınca uçurumlardaki
Düşlerimi en ağır prangalara bile
Vurmak
Yetmiyor onu düşünmemeye
Görkempliliği karşısında erimemek
Ne mümkün hey hayat!!
Bir mum gibi yanıp yanıp
Tükenmekten kim zevk alır
Benim gibi delice!!!

*

Yanmak kutsal kılıyor
Aşkın acılarını
Çekilmesi sonsuz olsa da
Düşüncelerimin ırmağında bir şelale gibi
Taşıyorum kendi kabıma sığmıyorum
Ne diyorum ki
Aşka giden yol
Ateşten bir deniz de olsa
Mumdan gemilerle
Bir sabah melteminin
Kadifemsi yumuşaklığında
Süzülerek geçmektir denizleri
İnsanı ölümsüz kılan
Bir tabutun dokuz
Tahtası altında

2001 / Xınere

YAŞAYAN ÜTOPYALAR

Duygular denizinde boğulmaktayım
Yine
Kabaran deli duygu dalgaları

Dolduruyor yaşamımı
Bulduğu her çatlaktan sızıyor
Bir can simidi gibi düşünüyorum seni
En korkunç fırtınalarda
Karanlıktan korkan çocuklar gibi bekliyorum
Geceme bir dolunay gibi dalmanı
Sana muhtaçlığımın güçsüzlüğü
Kızartıyor gururumun yüzünü

*

Gizli ve nazlı bir sevda
Sana hasretliklerim
Dipsiz bir kuyunun içine düşen
Bir düşüncenin
Sınırsızca döngüsünde girdapları
Kuralları yasakları delip
Sana geliyorum
Yaşanan ütopyalarda...

Karşı konulmaz bir istek tufanı
Seni karşımda görme isteği
Yüreğime karşı
Tüfek çatmış mangalar
İnfaza bir hayır yeter
Bir hayır yeter
Akışkan bir zaman nehri
Yarınlar

*

Doğum sancıları yaşıyor
Bir dumansız ayrılığın
Şimdi dağlar geçit vermez
Geçmişe
Dönüşü yokmuş gecenin
Ol aydınlık sabaha
Sen yoksun
Varsak vurmak ayrılık anın
Yüreği hoplatan gözlerini

*

Bu yürek maceraların
Takatsız yorgunu
İdam sehпасının
Baş eğmez mahkumu sevdam
Param parça olmaya kadir
Yaklaşımına soğuk hasret
Deprem kargaşasının enkazı
Bana durumumu soruyordun;
Harap bir viraneden
Yok hiçbir farkım

ATEŞ OYUNU
Yağmur yağıyor
Gözleri sırlıklam
İçim yanıyor bu tende
Rüzgar dağıtır alevleri
Sınır tanımaz bu alev
Yakar yağmurumu
Güneşten saçlarını
Hangi göz görebilir
Ateşle yağmurun
Son dans için kucaklaştıklarını
Ateş mi yağar...
Yağmur mu kanar..
Bu oyunun sonunda
Kimbilir..?

22.Nisan.2002 / Xınere

Bir ilkin sonu olmayacağını
Katmadık yükselen duvarlara
Ayrılık yakalanıyordu
Bu tipi fırtınaya
Dönüşü olmayan bir mr
İşte...
İlk kavganın yenilgisi korkutucu

İlk tanışmanın danışkanlığı
İlk sevmenin cesareti
İlk dalgıcın vurgun yiyişi
Senin kara gözlerinden unutulmuyor ilkler
Ve uğultular

Beni dinamitleyen
Elvada diyemedim adına
Çekip gittim

Üzülme
Ne olursun
Sabrı tüketmek istemeden
Belki de
Bıraktığımız yerden
Devam ederiz bir gün
Mani olma
Seni sevmek
Seni aramak olmayacak

Not: İkinci bir sırdaşın olmasın kendine iyi bak. Senin kılavuzun
yüreğindeki senin olsun. Mutlu yarınlara.

Dipnotlarda unutulmuş hatıraları
Göçüp gidiyor içimden
Kavramlarca katar katar
Kayıp kentlerde yankılanıyor
Şen şakrak çocukluk çığlıklarım
Kum fırtınalarının yuttuğu
Kutsal mabetler gibi
Çürüyor insanların yürekleri
Tarih tufanlarında
Eli kanlı bir katildir zaman
Benliklerimizi ayıran
Kayıp aşklara çare olmaz
Acılı serzenişler
Delinmiş bir testi gibi
Hasret sızdırıyor vuslat
Çığ düşümü bir yankı
Çınlar kulaklarım da

Bir yangının külleriyle aynı renkte
Aynı yorgunlukta duygular
Bir rüzgar yeter
Bizi savurmaya

*

Bir çirkin kıskanır ancak
Yüzündeki bebek güzelliğini
Tatlı ve nazlı endam
Yerle bir eder,
Karşısındaki kibirleri
Yüzündeki haleli gülüş
Karanlıkta bırakır dolunaydaki bembeyaz geceyi
Pırıltılar can alır gözlerindeki Venüs ışıltısında
Son bahara karşı bir meltem
Tatlı değildir senin kadar
Seni seviyorum kelimesinin
Yegane varlığısın
Farkında mısın

*

Sen tüm bu saydıklarımın
Ve de saymadıklarımın farkına ancak;
Kendini terkedip yıkık şehirlerde
Çıkmaz bir sokaktaki geri dönüş yıkılmışlığında
Bir şarapçının son yudum arkasıyla
kaldırdığı şişenin boşluğunda
Sabaha karşı tek sigaranı yakacak
bir kibrit çöpü bulmadığında
Yani anla be artık
Seni senden alıp götürdüklerinde
Seni sana hasret bıraktıklarında
Öf be
Sen, sensiz kaldığında anlayacaksın
Sana hissettiklerimde yaşadıklarımı
Ve sensiz
Nasıl ayakta kaldığımı
Sana uzaklardan hangi hasretle
Sonsuz kavuşma isteğiyle baktığımı

Ve bunu imkansızlığına bir türlü kendini inandırmayıp
Tüm varoluşu bir anda yaktığını
Küllerini sonsuz rüzgarlarda savurup
Seni ve her şeyi her gün
Nasıl yeniden yarattığını

*

Diyelim ki sen
Güneşsin

YALNIZLIK

Tek kalmak, yalnızlık mıdır bir başına
 Ve unutmak
Dünyadaki her şeyi
Kalabalıklar arasından çıkarmak kendini
Bir inzivanın dipsiz girdabında
Hani bir rüya var
Hani hep düşersin ama
Varamasın toprağın sert yüzüne
Hani hep havada hep aşağı doğru
Çıldırta bir duygu tufanı
Hani yalnızlık gelip gitmek mi
 Oluyor bir başına
Kolların iki kırık kanat misali
Yalnızlık güçsüzlük mü
Bulmak mı içindeki özü
 Bir atomun tahrip gücünde
Ya da nefret mi etmek gerekir
Uzay çağından çıkan hasretin
Kutsamak mı oluyor yalnızlığı

*

Duygular ateşten özlem
Yalnızlıkla sarmış dolaş
Gitmek kalabalıklara
Sen yalnız olabilir misin
 Kendin den bile

Yürüye bilir misin
En sonsuz kalabalıklara
Yalın ayak
Cam kırığıyla döşenmiş
Yollarda
Tanrılar misali

Bir çiçeğin yaprağıdır bazen paylaşılan
Bazen tek başına çıkan zuhal yıldızını
seyre dalmak
Dağ başındaki o dinginliği
hissederek
İçten patlayan bir volkandır yalnızlık
Bazen bir gökgürültüsünde
Bazen bir gerilla kızın yanık ezgisinde
Bazen de zamansız
bir kuşatmada
Başkaldıran kardelendir
Yalnızlık

BİR SÜRGÜN YOLUNDA

Kanlar içinde yalınayak yürüdüğümüz
Sırtımızda bin yılların tortusu
Hangi çağdan
Hangi çağa yürüdüğünü
Bilmiyordu hiç kimse
Gözbebeklerimizde asılı kalmıştı,
Geride kalanların
Mağrur ve dayanılmaz ağlayışları

Kimileri hissediyordu hala
Elindeki
Bıraktığı elin sıcaklığını
Kimisi özlüyordu hala aşkının
Dayanılmaz da olsa sancılarını
Yol neredeydi..?
Ne kadar sürerdi bu muamma yolculuk

*

Kim düşünebilirdi ki yarını
Karanlık bir perde gibi
Sürgün gecesini
Biri düşüyordu yolcuların
"Bin yılların en karmaşık bilmeceyi
Bir ana ağıtta düşmüş
Lori lori
Bir bebeğin çılgınlığı yırtıyordu
Utanmaz çağın
Sahte maskelerini

*

Ve kol kolaydı yürüyüşçüler
Kanunsuz bir kara mayın gibi
Patlamaya hazırды yürekleri
Güvenecek kimse yoktu
Kime söyleyeceklerdi dileklerini
Kim dinliyordu bu masum kavmin
Derinden iniltilerini
Asırlarca aradılar
Ve kendilerinde buldular
Köleliklerinin
Utanası nedenlerini
Yürüdüler, aktılar tarihin içinden
Biri dur dedi bu anlamsız sürgüne
Ve tarihe iz düştü yürüyüşçüler
Gül açan bir
Gülüş denizine dönüştüler
Dünyaya
Sürgün
BİTTİ....

“Bütün sınırlar kalsın istiyorum
tüm tel örgüler koparılıp atılsın
yalnız yüreğimi çevreleyenler kalsın
dikenlerinden kan damlayarak

En sıkı gümrükler kurulsun
Yalnız sana ve bana dair duyguların
Kaçakçılığı yasaklansın
Sadece zehirli bir hançer
Yokluğunda acılara son verecek

*

Kanımdaki med-cezirler
Kalbimi çılgınlaştırıyor
Beynimde karıncalar dolaşiyor
Ve seninle ilgili ne varsa
Toplayıp götürüyorlar
Topraktan yuvalarına
Müthiş bir çalışkanlıkla
Bense sırt üstü uzanıp
Seni düşünüyorum
Rahatça
Çivi ve cam kırıkları üzerinde
Şangur şungur

2001 / Xınere

YOLCULUK VE YOL AYRIMI

Ne başlama noktasında
yolcusundur
Ne de vardığın zaman,
yolcuyum diyebilirim
Bir nehrin akışkanlığı gibi
kivrıla kıvrıla upuzun,

hiç yorulmadan
hep aynı yöne aynı kararlılıkla
akmaktır yolculuk

*

Yolların gittiği her yere yürümek
Yorulmakta var binbir tehlikede
Düşüp kalmak da var

ölümün ıssızlığında

Yürümekten yorulanlar için
iki yol var amansız

Seçilmesi zorunlu

Biri;

bitirmektir yolculuğu
kalıp çürümek
su gibi

Diğeri;

hep serüven

hergün yeniden başlayan

*

Çürümek pis bir kokudur
Tükenmektir parça parça
kımiltısızlığın kımiltısız girdabında

Bir filizin patlaması demektir artık

Yani kısaca;

Durmak, ölmektir
bir sıçan gibi

Hem de

En canlı kanlı

Dipdiri halinde

Serüvense

Yürümektir belirsizliğe

Kararlı ve inançlı adımlarla

*

Seçim senin

Ey yolcu

Ya durmayı seç bu köhne

yol ayrımında

ve çürü
Ya da GİT
ve götür yüreğini
Yeni sevdalara yeni yollara
Benliğini sırt çantası yap
Sana dair ona dair
ne varsa götür
Bilinmez SONSUZLUĞA.....

“Anladım Ki Bu Gece Uyku Yok”

Uykular, yarı ölüm
Sadece nefes alıp vermek
Hissetmeden dünyada
neler olduğunu
Belki de kaçış tüm çirkinliklerden
Bir nebze de olsa
Maddi yalanlardan rüyaların okyanusuna
Öyle bir dalmak ki
Sabaha lanet edercesine
Hiç gelmesini istemeden
Senin dünyana
Güneş ışınlarının
Uyumak güzel, kaçışta olsa

*

Ya uyumamak
Sensiz acıların ortasında
Uzun karanlık
zindan olan gecelerde
Titrek ellerinde hiç sönmek istemeyen
Bir kaçak tütünle sırdaş
Soğumaya yüz tutmuş
demli bir çayın limanına sığınmak
Hayallerin bir ordu gibi kuşatması seni
Karşına dikilmesi acıların
Tüm çıplaklığıyla
Bir dağ gibi

*

Uyku ulaşılması zor bir siperdir şimdi
Çıplak arazide
Gözlerini dikip bir noktaya
düşünmek uzun uzun
Şöyle hiç olmadığı
Hasretin bir karabasan gibi
Üzerine çömelmediği gecelerin ortasında
Doğrulabilmek yeniden
Sapsarı saçlarıyla
Gizli ve nazlı bir sevgili gibi
Gülümseyen güneşi...

“İstanbul Sen ve Anılar”

Yağmur yağmıyormuş İstanbul’da
Radyodan duydum
Yokluğum üşüyormuş
Tiril tiril titriyormuş
Ayrılırken avucumdaki
Avucumu yakan ellerin gibi
Hasret yağmuruymuş
Efkarlıymış İstanbul başı dumanlıymış yine
Derin derin düşünüyormuş
Benim seni düşündüğüm gibi

Bazen güneşte açıyormuş
Gri sonbahar günlerinde
Kalan çiçekler dansa duruyormuş
Salkım saçak
Kurtarılan sit alanlarında
Ormanlar, öyle bir koku yağıyormuş ki
Kuşlar bile sarhoş divane oluyormuş
Benim seni yaşarken olduğum gibi

*

Hani bir gölet vardı
Yüzeyinde nilüfer çiçekleri açardı
Samandıra'daydı
Yalnızca bizimdi, kimse bilmezdi
Hala bizim mi, hala temiz mi eskisi gibi?
Hani bir şarkımız vardı
"Bekle bizi İstanbul"la biterdi her nakaratı
Şimdi ben uzağındayım İstanbul'un
İstanbul bekliyor mu beni?
Sen hala İstanbul'da mısın?

*

Seni hep o gördüğüm
İşçi yorgunluğunda mağrur gururlu
O otobüs kuyruğundaki gibi
Ben dağlardayım şimdi
Yürek dağlarda hesapsız
Özlüyor mu beni İstanbul,
Sen özlüyor musun beni?
Benim delice seni özlediğim
gibi
Düş kuruyor mu İstanbul yine,
Yine düş kurmayı becerebiliyor musun sen?
İstanbul kavuşuyor mu masum günlerine?
Sen kavuşuyor musun bana
Peri masallarındaki gibi !

*

Hatırlar mısın şiirler okurdum sana
fısıldayarak
Bizi anlatan aşkı anlatan bir de kavuşmamayı
En çok İstanbul'la şiirleri severim
İstanbul gibi

*

Başkaları da vardı İstanbul'a kırgın
Tinerci çocukları vardı İstanbul'un
Ana sütü emer gibi emerlerdi
İstanbul'un memelerinden acıları
İstanbul'un utanmaz yüzüne
Bir travesti çılgılığı patlardı
Apansız bir tokat gibi

Belediye otobüsleri vardı
 tıklım tıklım
Minübüslerde kapıya asılmak vardı
 yağmurlu günlerde
Tramvayda herkes gibi bizde severdik
Küfretmeyi yanımızdan geçen
Son model arabadaki burjuva lümpenlerine
Onların bize
Bir küfür mahiyetindeki bakışları gibi
Arkadaşlarımız vardı!
 Şimdi neredeler
Görüşüklerin var mı?
Hangisi tuttu sözünü?
Hangisi hala peşinde o eski düşün ?
Delikanlı gibi
Bir grubumuz vardı
Hepsi romantik solcu!
 Keskin devrimci

*

Karaköy’den yürüyerek çıkardık Beyoğlu’na
Bir yokuş vardı ömrümüz gibi
Küfrederdik parasızlıktan
Yabancı olurduk bu kentin İstanbul Caddesi’nde
O caddedeki iki yüzlü insanların
Yüzlerinden iğrenir gibi
Sinema sokağında mı hala bizim gümüşçü kız?
Ayşe miydi ismi, hiç önemi yok
Hani bir kez bile ismiyle seslenemediğimiz
Hatırlıyorum da ne kadar kızardı takılmalarımıza
“Acılarımı satıyorum bu tablada” derdi
“İstanbul gibi” derdi
sonra acı acı gülümserdi
kızarırdı yüzü al al olurdu yanakları
İstanbul gibi

*

İstanbul’un ya bizim olmayan yanları da vardı
Biz balık yiyemezdik Trabya’da
Hiçbir zaman çayımızı Emirgan’da içmedik

boğaza karşı
pahalı süslü şeylerin satıldığı
bir mağazaya girmedik hiç
Sanki İstanbul iki yarım elma
Çürük tarafı bize
Sağlam tarafı
bize küsmüş gibi....

BUZ GÜLLERİ

Mapus türküleri gibi
Soğuktur buz gülleri
Taşımazlar bir umudun
Işıltılı parlaklığını
Dikeni yoktur buz güllerinin
Çilesi olmadığından değildir
Seversen katlanmak için
Çirkindir buz gülleri
Soğuktur
Yılandan bile
Karanlık sularda açar
Buz gülleri
Donuktur
Sevdayı tanımayan yürekler kadar
Yalnızdır buz gülleri
Dost tutmazlar bülbülleri
Yaprakları dökülmez
Yoktur gölgeleri
Yokluğunda yüreğim
Ne olur ateş ol
Güneş ol çöz yüreğimi
Dikenli bir tel gibi ören
Yapraksız dikensiz bülbülsüz
Ve aşksız
Buz gülleri

DOĞANIN SÖYLEDİKLERİ

Bulutlar açılıyor ipeksi bir yumuşaklıkla
Yıldızlardan geriye bir venüs kalmış

Beli belirsiz

Kuşlar doğadan bir senfonü söylüyor
Bir törenin en nazlı edasıyla

Dağlara çöken duman

Keklik sesiyle buluşup bozmak istiyor

Evrenin akıl almaz güzelliğini

Dağlar şimdi heybeti

Dorukları bulutlar deldiğinden midir nedir

Sabahın ilk saatleri

Beklenen sevgililer kadar nazlı

Ve içten gösteriyor güneş

İlk ışınlarını

Karanlık tanrılarını yerle bir ederek

Aydınlatıyor dünyayı,,,,,

BENİ DÜŞÜN

Dalgaları düşün kabaran

Köpüren bembeyaz

Pusuya düşmüş bir av

Tiril tiril titreyen bir yürek düşün

Bir kurşun yarası düşün

Acısı ölüme varan kanayan

Karanlıkta bir çocuk

Korkudan gözlerini kapatan

Bir kara sevda düşün yakan kavuran

Yürekte fırtınalar koparan

Aşiret töresine inat

Bir kaçağı düşün

Eşkiya yüreğinde sevdiğini saklayan

Salkım söğütleri

Suda saçlarını yıkayan

Mapus voltalarında beni düşün

Her adımda sana yürüyen

Diyelim ki yedi yıldır buradayım

Bir o kadar daha var
Acılarımı düşün sensiz
Ölüm çirkinliğindeki dıramları
Evrenimi kuşatan
Hasretimi düşün
Her gün gözlerimde bahar duruyor
Yanan ülke olan
Hep kış olan

ZAMANSIZ MEKTUP

Bir sonbahar mektubunda
Döktüm tüm yapraklarımı
Siyah beyaz bir fotoğraftı
Dalan gözlerimin ferini
Bilmem fırsat olur mu bir daha
Duymak için
Bir şelale gibi çağlayan sesini
Gidiyorum diyorsun
Son satırında
Hoşça kal diyorsun
Koşmaya kavgaya
Dövüşenlerden bahsediyorsun
Kolları açık diyorsun
Gözlerinden dünyaya sitem
Gelmiyor sevgililerin bıraktıkları
Derin sızı yüreklerinde
Ve sen esmer kız
Demek terkediyorsun beni
Sonu gelmez kalabalıklara
Ömrümün sonuna dek
Dört duvara
Son gördüğümde titrekti ellerin
Yoktu yüreğinde bir şimşek
Sözlerindeki ışıltı
Kitap aralarında kuruyor
Çiçekler gibiydi sözlerin

Gideceğini söylemeyen
Dudaklarında hüznün tedirginliği
Son kez tuttuğum ellerindeki
Sıcaklık bir başkaydı sanki
Tamam esmer kız
Şimdi anlıyorum her şeyi
Bu yüzden bir mektuba dökmüştün
Yüreğinden geçenleri
Götüremeyişine yanında

Sanma bir tanem
Sanma kalırım arkanda
Bıçağından süzülen
Kan kadar kızıl bir gülle
Bekliyorum
Hoşça kal dediğin yerde
Dönmesen de bekliyorum
Aklın ve bıçağın
Bana hoşça kal dediğin yerde
Xinere

AZAD'A

Dağdayım
Zağros eteklerinde
Saat sabahın yedisi
Şiir çekiyorum gökyüzünden
İlkelleşmeye inat en insan yanımla
Biliyorum direncim kavgam kadar büyük
Dağların koynunda sevdam kadar
Selam diyorum dünyanın tüm çirkinliklerine
Büyük bir alayla gülüyorum onlara
Amansız yerle bir ediyorum hepsini
Yoldaşlarıma selam
Yarını kurmanın sözünü
Bir okyanus kadar büyük veriyorum
Aldırmadan sabahın buz gibi soğuşuna
Ant içiyorum
Yıkacağız zindan duvarlarını

Sevdamızı çepeçevre saran
Adını aldığım yoldaş
Yirmi birinde idam mahkumu
Tek hasreti gerilla olabilmek
Kutsal ülkenin yüce dağlarında
Adımlarımız farklı yerde bassa da toprağa
Şunu bil ki yoldaş
Bedenlerimiz yarı yarıya özgürlükse bugün
Yarı yarıya da zindan dır
Karanlık mahzenler de kör hücreler de
Seninleyim
Çünkü öbür yanımla seninleyim
Sizlerle kaldı
Bunu iyi anla
Ben sende ne var ne yok
Hepsini getirdim
Bir eskici gibi
Ne var ne yok hepsini toplayarak
Yüreğime getirdim
Bakmadan beni her gün ezen ağırlığına
Dokundurmuyorum kimseyi
Bekliyorum seni yoldaş
Hasretin küçük bırakıyor dağları
Başı bulutlarda kaybolan dağları
Kavuşma faslında ömürlerimiz
Son sözlerimizi büyük söylemeliyiz
Düşmana ve dünyaya inat
Darağaçlarına ve yağlı kurşunlara
Yüzüne insan maskesi takanlara
Boyun eğmeyeceğiz
Boyun eğmeyeceğim
Güzel bir dünya
Ve yarınlar adına
Gücümüzü Güneşten alarak bilmeliyiz
Cihanı saran sevdamızı

ÖZLEMİN ŞELALESİ

Uzun ve nazlı ırmak gibi
Akıyor düşlerim bir çağ gibi
Beynimden yüreğimden bütün hücrelerime
Düşüyorsun aklımın en ücra köşesine
Puslu nisan gecelerinde çıkan ay kadar
Güzel gülüyorsun rüyalarımda
Kavuşmak bir özlemdir hiç bitmeden
Tükenmeden yüreğimi kemiren
Biliyorum kavuşmamanın kutsallığını
Bir çığlık kopuyor şelaleye dönüşüyor
Akıyor
Ömrümün en uzak köşesinden bilinmeze
Sonsuzluğa
Bilinmezlikte korku ve merak
Bilinmezlik, hüznün akıyor
İmgeler yetmiyor güzelliğini anlatmaya
Zamanın yaralı ve masum çocuklarına
Ellerim uzamıyor Zağros eteklerinden
O kahrolası viran olası adaya
Ama kıblegâh yapmıyorum orayı
Yüreğime beynime nakşederek tüm güzelliği
Dağlar yol açıyor
Aşkın taşlarıyla parçalanmış ayaklarımıza
Sevdalılar yürüyor ülkeme
Sirtında ülke aşkının tonlarca ağırlığı
Omuzları dik kolları açık umutlu yarınlara
Dudaklarında sevda türküleri
mırıldanıyorlar
Bir çocuk gülüşü güzelliğin de
O gülüş ki yıkıyor zindan duvarlarını
O gülüş güzelliğin de açıyor türkü
Paslı mazgalları
Işık süzmez pencereleri
Bembeyaz kaplıyor
İntişar adımlarının telaşıyla geçiyor önümden
Aşkın savaşçıları
Sevdalı yarınlara ulaştırmaya dünyayı

Gerillalar geçiyor inançlı adımlarıyla
Yüreğime basa basa
Bilinmez bir yol mudur geçtikleri
Adımlarda bir intışar telaşı
Özgürlüğün mavi gözlerine sevdalı
Her biri
Dağ taş kar boran engel değil onlara
Güneşe koşan yolda
Ellerinde kurtuluşun namluları
Yücelerde kartal uçuruyorlar
Özgürlük tanrısına söz veriyorlar
Sevdaların da bir kale yapıp
Güneşe ulaşmaya.....

PJA Meclisine Öneri Raporumdur

Başlamadan selam ve saygılarımı sunarım. 1976 İğdır doğumluyum. Gerçek ismim Orhan Aydın. Kod ismim Azad Karer. Anne tarafım Azeri, baba tarafı Laz olan orta halli bir aileden gelmekteyim. Çocukluk dönemim Karadeniz (Trabzon), daha sonraki yaşamım,İstanbul'da geçti. Değişik, birçok işte çalıştım, fakat asıl mesleğim tekstil sektörüdür. İlkokul mezunuyum. Bekarım. Partiyle tanışmadan önce Türkiye sol hareketleriyle ilişkilenmem oldu. Başta genel bir solculuk, devrimcilik süreci yaşadım. Daha sonra ideolojik arayışların sonucu TKP/ML (TİKKO) hareketinde sempatizan düzeyinde yer aldım. İki yıla yakın bu hareketin metropol

faaliyetlerine katılım gösterdim. Daha sonra hem ideolojik tartışmalar hem de özgürlük hareketinin yurtsever kesimi sayesinde tanıştığım PKK'ye ilgim gelişti ve 1996'da HADEP çalışmalarına katıldım. 1995'e kadar bu alanda faaliyet yürüttüm. 1998'de mücadeleye daha aktif katılma kararı aldım ve cezaevine bağlı olarak cephe faaliyetlerini yürütmeye başladım. 1999'da birinin çözülmesi sonucu tutuklandım. İki yıla yakın kaldığım Ümraniye cezaevinde partiyi gerçek anlamda (teorik de olsa) tanıma fırsatı buldum. Sorgu sürecinde partinin önder kadrolarının yürüttüğü direniş misirasını tam temsil ettiğimi söyleyemem, fakat parti ve halk değerlerine hiçbir zarar vermedim. Cezaevi çıkışından sonra gerillaya katılım istemini belirtmeme rağmen örgüt tarafından HADEP İstanbul il gençliğinde görevlendirildim. Bir süre burada faaliyet yürüttükten 2001 nisan ayında gerillaya katıldım.

Geldiğim Xınere alanında, kırkbeş güne yakın temel eğitimden sonra ideolojik karargah bünyesindeki eğitime düzenlemem yapıldı. Kadro eğitiminde yaklaşık iki devre eğitim gördüm. Eğitimden sonra Şehit Çekdar Taburuna düzenlemem yapıldı. Kış süreci olduğu için taburdaki kış eğitim devresine katıldım. 2002 baharında kendi önerimle Kuzey Eyaletine gidecek gruplara girdim ve Kandil alanına geçtim. Burada askeri eğitimle beraber bir aylık sağlık eğitimi gördüm. Dersim grubu ile yola çıktım, fakat Xınere'de grup yönetimi ile çıkan bazı sorunlar sonucu açığa vuran uyuşmazlık sonucu koordinasyon kurulu tarafından gruptan çıkarıldım ve tekrar Kandile'e geldim.

Şu anda Şehit Hamza Taburunda çalışmalara katılmaktayım. PKK'ye katılma kararını aldığım süreçte ideolojik iknayı sağlamama neden olan en temel öğelerin başında Önderliğin geliştirmiş olduğu Kadın Kurtuluş Hareketi vardı. Sosyalizm ve insana yaklaşımında olduğu gibi, kadına yaklaşımında da sıra dışı, var olanları aşan ve bunlara alternatif proje ortaya koyan Önderlik gerçeği, bu sorunla kaçınılmaz olarak yüzleşmemi sağladı. Bende bir iç sorgulama sürecini başlattı. Daha önce, "kadın ve erkek eşit olmalıdır!" ilkesi benim soruna yaklaşımındaki temel duruştur. Fakat bunu, beş bin yıllık bir egemenlik yaklaşımını çözemlemeden, dahası aşmadan, sadece sınıf bakış açısı çerçevesinde ele aldım. Yani egemen kapitalist sistem, içerisinde iki cinsin de eşit derecede sömürüldüğünü ve eşit acıları yaşadığını, buna karşı eşit haklarla mücadele etmesi gerektiği yaklaşımı, temel yaklaşımım oldu.

Bunda, reel sosyalizmden etkilenmiş dahası tüm dokusunu buna göre oluşturmuş Türkiye solunun bakış açısından oldukça fazla etkilenme vardı. Kadın için her zaman iyi dileklerde bulunma, fakat pratik uygulamada toplumun gerisine düşen bu anlayış, benim de uzun zaman içine düştüğüm yanılığlı bir yaklaşım oldu. Toplumsal çerçeveyi maskeler arkasında, örgütsel, sosyal, siyasal hatta ideolojik olarak yaşatan bu hareketlerin kadının kendi eliyle, yani sahte özgürlük yaklaşımlarıyla köleleştirdikleri, kadını egemenlerden çok da farklı ele almadıkları, gerçek özgürlük çizgisiyle tanıştıktan sonra, eksik de olsa kavrayabildim.

Tarihi, yazıyla başlatan tarih anlayışı çerçevesinde yok edilmek üzere tarihin karanlığına gönderilmek istenen, tüm ilklere anası olan ve tarih denen şimdiki ihtiyara beşik sallayan neolitik devrim, PKK ile tanışmadan, tarih kavrayışımın dışında bir olgu idi. Yani tarihi sınıflar ve bunların mücadeleleriyle ele almak, sorunun kaynağına ulaşmamdaki temel noktadır. Bu bende kadını tarihsel anlamda "köksüz?" yani erkeğin yaratımları çerçevesinde, ikinci sırada görme sonucunu doğurdu. Neolitik analarımızın üretim ve yaratımlarından bilgi olarak yoksun olmak, kadını her şeyden yoksun olarak görmemi beraberinde getirdi. Farkında bile olmadan, tarihsel olarak edinilmiş erkek bakış açısının dışında bir yaklaşımın olabileceğini, mücadeleden önce düşünemezdim bile. Kadın kanı ile yazılmış tarih kitapları ve kadın katliamı ile gelişmiş bir sistemin çocuğu olarak bu sorunla karşılaştığım zaman, kendimle uzlaşma noktalarını her zaman buldum. Yanlış tarih kavrayışından doğan güncel haklılık anlayışı, kendimdeki kanserli egemen urları kesip atmamı engelledi ve soruna doğru bir yaklaşımın sahibi olmamamı kendisiyle getirdi. Başlarda tepki duyduğum beş bin yıllık özeleştirme istenmesinin haklılığını Önderlik savunmalarından çıkardığımız kişiliklerimizde kemikleşen tarihsel egemen özelliklerin güncelde nasıl kendini gösterdiği gerçekliğiyle ancak kavrayabildim. Bu yönlü bir yoğunlaşmam oldu. Fakat gerek yöntem sorunları, gerekse bilgi darlığı ve kendimi tamamen çözümleyememekten kaynaklı bu düzeyde bir özeleştirme sürecine girecek gücü kendimde bulamadım. Yüzeysel kalacağım, kendini kandırma eğilimine girebileceğim ve böyle bir şeyi kaldırıp kaldıramayacağım yönündeki netsizlik, şimdiye kadar gerçek bir kararlaşma yakalamamı engelledi. Bireysel yoğunlaşmalarım ve arayışlarım sonucunda bazı noktaları yakaladım. Fakat bu konuda yetersiz kaldığımı görüyorum. Düzenlemiş olduğunuz eğitime

katılma istemimin temelinde yatan şeylerden biri olan böyle bir kararsızlığı netleştirme istemidir.

Toplum içerisinde kadın konusu hiçbir zaman gündemi dolduran bir konu olmadı. Ara sıra gündemleşen feminist hareketler dışında böyle bir mücadele yürütüldüğünün farkında değildim. Kadında özgürlük arayışını; kocasından dayak yememek, serbestçe hareket edebilmek, maddi olarak kendisini finanse edebilmek ve kapalı bir toplum olan Türkiye ve Kürdistan'da batı tarzı bir "modern kadın" olabilmek kriterlerine bağlı olarak ele aldım. Kadınlık ilişkilerimde kimi zaman bu kriterler, kimi zaman da bunun da gerisi olan bir duruşum oldu. Son sözü her zaman söylemesi gereken erkektir anlayışı demokrat bir yaklaşım sergilememi engelledi. "Kadın, erkeğin tanıdığı kadar özgür olabilir" mantığı, bütün ilişkilerime damgasını vurdu. Derin çözümlenmesi gerektiğine inandığım bu konuyu bu rapor çerçevesinde ele almanın zorluğunu yaşıyorum. Fakat kendi içimde böyle bir yoğunlaşmam var ve bunu derinleştirme isteğimdeyim. Devrimci yaşamımda, parti öncesi ve sonrası diye iki süreç oldu. Parti öncesi süreç, daha önce de belirttiğim Türk sol hareketleriyle beraber hareket ettiğim süreçtir. Bu süreci kendi açımdan birçok kazanıma kaynaklık etmiş bir süreç olarak değerlendiriyorum. Eksikliklerime rağmen devrimci teoriyle ilk tanıştığım, toplumsal çözümlenmeleri kavramaya çalıştığım, felsefik bakış açısını kazandığım, kadın sorunuyla ilk karşılaştığım süreç oldu. Bu sürecin üzerimde bıraktığı yanlış izler de oldu. Sonradan beni uzun zaman zorlayan alışkanlıklar ve yaklaşımlar edinmeme sebep oldu. Fakat bunları kısmen de olsa aştığıma inanıyorum. Bu yüzden bu süreç üzerinde fazla durma ihtiyacı duymuyorum.

Devrimci yaşamımın ikinci kesiti olan parti süreci, başta büyük sancılar çekilse de (anlamak, anlam vermek noktasında) bir süre sonra gelişimin doruk noktası oldu. Partiye adım attığım ilk günden bugüne partinin ısrarla üzerinde durduğu, teşvik ettiği, hatta zorladığı eğitim faaliyetleri, buna kaynaklık eden temel olgu oldu. Konumuz gereği kadın sorununa yaklaşımım üzerinde nelerin değiştiği üzerinde durmak istiyorum. Mücadeleye adım attığım ilk yıllarda, partinin yürüttüğü mücadelenin zorlukları karşısında inançla duran kadın yoldaşlara büyük bir saygım gelişti. Bu, şu anda da büyüyerek devam ediyor. Parti içerisindeki keskin sınıf ve cins mücadelesini tamamen kavrayamamak, (bunda mücadeleye legal alanda giriş yapmanın etkisi büyük sanırım) herkesi olduğu gibi

kabul etmek sonucunu doğurdu. Kadın olsun, erkek olsun, mücadelenin içinde ise, iyi biridir mantığı, uzun süre liberal, hatta ilgisiz bir duruşa kaynaklık etti. Ortamdaki gerilikleri görme noktasında hiçbir zaman bir sorun yaşamadım. Fakat sınıf mücadelesinde olduğu gibi, cins mücadelesinde de uzun süre tavır sahibi olamadım. Tavrım başlarda bilinçsiz de olsa egemen sistemi kendinde yaşatmak oldu. Ben kadınların özgür olmalarını istiyorum deyip sorunlardan uzak kaldım. Ta ki Önderliğin çözümlemeleriyle buluşana kadar. Bu, cezaevi sürecinde gerçekleşti. Teorik olarak birçok şey öğrendim, fakat pratikten uzak bir alan olması gerçekliği, gerçek anlamda pratiksel bir girişimden uzak bıraktı. İdeolojik olarak Önderliğin kadına yaklaşımını öğrenmenin, bu soruna yeterli bir cevap gibi gösterilmesi (cezaevinde) ve benim de bireysel olarak böyle bir yoğunlaşma içerisine girmem sonucu, yanılığım kendini uzun zaman yaşattı. Cezaevinden çıktıktan sonra faaliyet yürüttüğüm kurumda kadın çalışmalarını desteklemek gibi bir girişimim oldu. Fakat pratik anlamda bunu gerçekleştirebilecek konumda olmadan öte yaşadığım zayıflık “sizi destekliyorum” demenin ötesine geçmedi. Bu anlamda cins sorununa karşı çok keskin tavrım olmadı. Gerilla ortamına gelmemle, gerçeklerle yüzleşmem gerçekleşti. Cins mücadelesindeki keskinlik karşısında şok derecesine geldim. Kadının kendi gerilikleri yanında kemikleşmiş erkek gerilikleri ile verdiği mücadelenin zorluğunu çıplak gerçekliğiyle gördüm. Bu gerçekliğe karşı tavrım, destek olmasam da engel olacak bir duruştan uzak kalacağım kararlaşmasıydı. Bunu uygulamak için her türlü çabayı sergiledim. Fakat bunun yeterli olmadığını da bilincindeydim. Kadınla ilişkim biraz da ortamdaki geriliklerden dolayı neredeyse kopma noktasına geldi. Geriliklere karşı teslim olmayı her zaman reddettim, fakat doğru bir karşı tavır da geliştiremedim. Soruna karşı ilgisiz de kalmadım. Önderliğin notlarından ve savunmalarından ve bayan arkadaşlarla yaptığım sınırlı tartışmalardan gelişmeleri izledim. Kişilik yapılanmamdaki geriliklerle sürekli çatışma içinde olmaya çalıştım, fakat yine de yüzeysel ve dar kaldığımı belirtmek istiyorum.

Bu raporu, yani bu öneriyi geliştirme sebeplerimi kısaca aktarmak istiyorum.

İnsan yaşamını nereye adamalı, sorusuna bulduğum cevapla ilgili; uzun süredir bu soru üzerinde yoğunlaşmam var. Yani insan yaşamını nasıl anlamlandırabilir? Kadın mücadelesine bilinçli ortak

olmak ve yaşamını buna göre düzenlemek bulduğum cevap oldu. Parti içerisinde birçok çalışma var, fakat Önderliğin de en çok üzerinde durduğu, 21.yy'ın temel çelişkisi olan cins çelişkisine, haklının yanında çözüm aramak kadar beni tatmin eden bir cevap bulamadım. PJA'nın erkek üye almaya başlaması, yoğunlaşmamı kaygısızca paylaşmama olanak sağladı. İkinci olarak, şu anda biten ya da bitmek üzere olan devreye katılan bazı arkadaşlardaki gelişme, değişim ve dönüşüm düzeyi, PJA eğitimini bir tercih olarak önüme koymama kaynaklık etti. Bireyin katılımının belirleyici olduğunu biliyorum. Fakat eğitim noktasında ileri bir düzeyin oluşturulması, oldukça ilgimi çekti ve katılım istemimi kamçılıdı.

Bir diğer amacım, Kürt kadınlarından bile daha geri konumda olan halkımın kadınlarının içler acısı durumunu bilince çıkarıp buna karşı alternatif bir çözüm arayışıyla bu eğitimi bir sıçrama tahtası, bir çözüm manifestosu olarak görmemdir. Eğitime katılma istemime yol açan bir diğer neden, sorunun kadının sorunu olmadığı, erkek sorunu olarak da görmemdir. Kopuş teorisi iki cinsin de geriliklerinden kopuşunu içeriyor. Ben bunu gerçekleştirmek için böyle bir eğitime ihtiyaç hissediyorum. Bu raporla eksik de olsa kendimi tanıtmaya, sorun karşısında duruşumu ve gelecek için yoğunlaşmalarını paylaşmaya çalıştım. Karşılığında eğer eğitimi şans olarak tanırırsanız, ki bunu şans olarak değerlendiriyorum, katılım noktasında en üst düzeyi göstereceğimi belirtiyorum.

Devrimci Selam Ve Saygılar
Batı Cephesi Şehit Hamza Taburu
12.9.2002

GÖLGESİZ GÜLÜŞLERİN KIRDIRILMASINA ÖFKEMİZ VAR

“Ne gölgesiz gülüşlerin kırdırılmasına olan öfkelerimiz
Ne de firari, çocuksu düşlerimiz haksızdı.
Bunlar birer bedeliydi yalnızca kendimizin
Çırpınarak bir ucuna tutunmanın
Ve kendimizi çaldırmamanın”
(Ş. Aydın)

Bir insan, bir yaşam, hayatın kendisi söze, yazıya ne kadar sığar?
Sanatın her biçiminin, edebiyatın sınırları var. Söz yaşananı ne kadar anlatır? Biçare olma; sınırlara hoşgörülü yaklaşmamızı gerektiriyor.
Seni anlatma çabalarım oldu. Fazla beceremedim. Ne kadar anlatabilirim? Buna aldırmadan yazıyorum şimdi.
Kısa da olsa aynı zamanı, aynı mekanı, yolları paylaştığımız oldu.
Daha öncelere ait bir öykün vardı. Seni senden dinledim. Bir de ayrılığın var. Şaşkınım. Anlamaya, tanımlamaya çalışıyorum. Bu çok zor.

“ Kıyıların, köşelerin çocuğu...
Kıyıda, köşede kalmış biri...
Yersiz, yurtsuz, kimliksiz, kimsesiz...
Sokakların çocuğu...
Tüm yaşamları yaşamış bir çocuk
Yaşama inatçı bir tutunma...
Berrak, gölgesiz bir gülüş,
Ve ürpertici, belki görkemli bir tamamlanma...”

Hatırlayışlarımda elde avuçta kalan sana dair izler, imgeler bunlar.
Bir “rastlantı” sonucu atıldığımız bu dünyada canlı olmanın doğası gereği hayatta kalmaya çabalarız. Bizi bekleyen ise binbir türlü zorluk, dolambaçlı yollardır.

Varolmak için yere, yurda, onaylanmaya, kimliğe, üretmeye, adanmaya, aidiyetlere mecburuzdur. Ve belki daha onlarca olguyla yaşamı kendimiz için haklı hale getiririz. Yoksa dünya kaostan bir döngü olur. Yaşam düzensizlik, karmaşa ve bozgunlarla doludur. Bu da yaşamla aramızda trajik bir uyumsuzluğun nedenidir. Bu

uyumsuzluğu yenmek, bu dünyada kendimizi evimizde, yuvamızdaymışız gibi hissetmek bizi arayışlara sürükler. Dönüp baktığımız mekanlar, zamanlar, hayatlar; çapı, derinliği farketmeksizin bir şeyin hizmetindedirler. Varolmanın... Öncesini, paylaştığımız dönemleri ve sonrasını düşündüğümde, varolmak için büyüleyici bir çaban vardı. Bu hayat oyununda en zor yolları yürümek sana düşmüştü. Anlıyorum. Direncin, hırsın, inatçılığın bundandı. Birlikteyken hep bir "sırrı" kovalar gibiydin. Yüzünden ve gözlerinden sürekli merdiven çıkan birinin soluksuzluğu okunurdu. Engeller aşarak aramıza gelmiştin. Kendin gelmiştin ve içimizdeki adımların da kendine hastı. Kendini kurarken edindiğin "biricik" seni sen yapan değerlerin vardı. Kimsenin ulaşamayacağı, dokunamayacağı değerler....Emekle, acıyla, bedelle yaratılmıştı. Bunlara dokunmak, yok saymak; seni yok saymaktı.

Hep bir cam saydamlığında, kristal berraklığında anımsıyorum seni. Dıştan bakan biri içini görebilirdi. Keşfetmediğin, sana ait olmayan herhangi bir şey karşısında kaygısız, hesapsız bir duruşun vardı. Bağımsızdın. Bencillğe varan düzeyde kendindin. Arayışın aralıksız sürüyordu. Eyleminden irkildim. Anlamaya çalıştım. Öylesine bir toplanma ki insan kavrayışının ulaşamayacağı düzeyde anlamlar yüklü. Ömrün kendini varetmenin, kendini çaldırmamanın kavgası oldu. Ardından sonsuza, zamana yayılan anlamlar bırakarak ayrıldın aramızdan.

Tanımsız, ürkünç ve acımasız olan bu hayata karşı seni, eylemini anlamaya çalışıyorum. Ama geride kalanlara karşı yaptığın büyük bir bencillik, büyük bir haksızlık. Kızgınım sana. Çaresizce kızgınım bu dünyaya.

Bir o kadar da saygı duyuyorum kendini tamamlama, gerçekleştirme eylemine. Her kendini gerçekleştiren insanın bu dünyaya bir mesaj bıraktığı söylenir. Senin mesajının özeti kendini çaldırmamaktı belki...

Devrim

Hücremin Duvarı

Komplo süreci tepkisel bir süreçti. Komplo sonrası gelişen eylemlilikler vardı. Azat arkadaş bizden önce cezaevine girmişti. Komplo sürecinde aynı koğuşa düştüğümüzden tanışmıştık. Ama Heval Azat'ın bizde olduğu gibi sadece Türk devletine karşı tepkisi yoktu. Süreç bizleri tepkilere boğmuş sağlıklı düşünecek durumda değildik. Azat arkadaş daha sağlıklı düşünebiliyordu. Çünkü onun hayalleri daha büyüktü, hayallerine göre daha geniş düşünüyordu.

İlk başta genel ortamın dar olmasından kaynaklı tanışmamız genel oldu. O daha geniş düşündüğünden dolayı kolay ilişkilenebiliyorduk. Cezaevi arkadaşlıkları daha farklı olurdu. Bunun, doğru anlaşılmasından yanayım. En azından daha iyi anlatabilmek, anlattıklarımızın da iyi anlaşılması için. Cezaevi, arkadaşlığı, genelde devrimciliği sınırlandıran bir ortamdır. Bu sınırlılık psikolojik olarak yeterli derecede katılmamayı getirir. Bunlar olmasa dahi genel sürece katılmada bir yetersizlik olabiliyor, çünkü ortam pratik ortam değildir. Yapılan eğitimlerle birey kendisini pratik ortama göre ayarlamaya çalışır.

Cezaevi ortamı tamamen bir eğitim ortamıydı. Bu eğitim ortamında kendisini eğitime veren arkadaşlardan biri de Azad arkadaşı. Belki koşuş konumundan kaynaklı kaldığımız ortamda herkes eğitime katılıyordu ama Azad arkadaş eğitimcimizdi ve eğitime coşkuyla katılıyordu. Eğitim çok yönlüydü; fiziki eğitimden, askeri eğitime kadar veriliyordu. Askeri eğitim derken teorik bir eğitimdi ve daha çok gerilla ortamına hazırlanmak için yapılıyordu. Askeri eğitimleri, sporu ve kültür fizik derslerini Azad arkadaş veriyordu. Entelektüel düzeyi vardı ama bunu hiçbir zaman üstünlük kurma amaçlı kullanmadı. Mücadelenin sonuçlanması ve zafere ulaşabilmesi için var olan birikiminin, düzeyinin yetmediğini hep belirtiyordu. Bizimle bir anlaşma yapmıştı: “Kürdistan mücadelesi sonuçlandığında Latin Amerikalara kadar gitmek!” Bu hayalleri ve umutları yaratabilmek için varolan eğitimimizin, duruşumuzun yetmediğini söylüyordu.

Farklılıklarını yansıtmaz, ortamın genel doğrularına göre yaşamaya çalışırdı. Hiçbir zaman sicili ve geçmişi hakkında sohbet etmezdi. Hep şunu söylüyordu: “Beni doyuranla, beni doğuran arasında bir fark yoktur. Çünkü ben Kürtler içinde büyüdüm. Hala kimlik sorununu da yaşıyorum. Kendimi bir yerlere koymakta zorlanıyorum.” Kendisini belirli yanlarıyla çözmeye rağmen kişilik şekillenmesinin tartışılmasından yanaydı; bu genel anlamda düşüncesine, espirilerine ve duruşuna yansıyor.

En belirgin özelliği, kızgınlığı bireye değil, bireydeki yetersizliklereydi. Yanlılıklar yapılabilirdi ama asla bireyleri hedef almazdı. Kızdığında kullandığı meşhur bir sözü vardı: “Kahrolsun emperyalizm, sizi emperyalizm bu hale koydu.” Kişiliği hedef almadığından eleştirileri arkadaş yapısınca daha rahat anlaşılıyordu. Sistemin üzerinde yarattığı tahribatı çok iyi tanırdı. Kişilerle fazla bir sorunu olmazdı.

Bir başka özelliği yaşamdaki renkliliğiydi. Herkesin başucunda bir kitabı varken, Azad arkadaşın başucunda dört, beş tane kitap olurdu. Bizim bir kalemimiz vardı, onun dört, beş kalemi. Defterindeki yazıları farklı renkteydi, iki üç renk kalemi vardı ve çoğunlukla kullandığı renkler kırmızı ile yeşildi. Defterinde çok renkli yazmayı esas alıyor; “İnsanlar defterimi okuyunca insanlar sıkılmasınlar” diyordu. Sadece teorik belirlemelerle insanların dikkatini çekmekten ziyade -tabi bu zaten vardı- biçime, çok renkliliğe önem vererek insanların dikkatini çekmeyi başarıyordu. Yaşamda kendisinin

üstünde kurduğu hakimiyeti dikkat çeken bir özelliği idi.

Yetersizliklerini dile getirir, dile getirdiklerini hissedirdi. İnsanları dinler, yaşamda onların söylediklerine yer verirdi.

Hiç kimsenin kendisini övmesini sevmez, başkalarının övünerek yaşamasını istemezdi. Kişiliği oturmuştu; “gerekıyor, kuraldır” diye olması gerekenleri yapmaz; kurallara inanarak yapardı. Bir eksiklik yaşadığında hiçbir zaman eleştirilere cevap vermez, moralini bozmaz, eleştirilere espirilerle cevap verir, eleştirileri gelişim seyri içerisinde anlamaya çalışırdı. Mahkemelere, görevlere arkadaşları görmek amacıyla giderdi. Bilgiye saygılı bir insandı, her zaman şunu söylerdi: “Bilgiye saygılı bir insanım.” Bu anlamda verilen eğitimleri yeterli görmüyordu. Bilgiyi üstün bir merteye olarak görüyor, onun için bilgiye büyük bir ihtiyaç hissediyordu.

En çok mektup yazarlardan biriydi. Mektupları, dışarıdaki sorunlara karşı duyduğu sorumluluktan dolayı yazıyordu. Ziyaretlere de dışarıdaki sorunlara karşı duyduğu ilgiden gidip geliyordu.

Cezaevinde çıkan duvar gazetesi ve dergi vardı. Duvar gazetesi ve dergiye yazıyor; dışarıdaki basını yazılarıyla besliyordu. Dergideki bütün yazılar, yaşamı eleştirisel ele alan yazılardı. Cezaevi ortamı yazı yazmak için uygun bir ortamdı. Azat arkadaş yazılarında yaşamdaki yetersizlikleri işleyerek kendine has üslubuyla cevaplandırıyor. Yazıları dikkat çeken yazılardı. Çünkü yaşayan biriydi, yazan biriydi, dikkat etmek olmaz, o anlamda hepimiz dikkat etmek zorundaydık.

Aslında teori ve pratiği iyi yakalıyordu. Cezaevlerinde önemli günler vardır. Cezaevinde ilk karate gösterimini sergileyen Azat arkadaşdır. Ondan kalan karate geleneği devam ediyor. Komitemiz vardı, bu komiteye “Zaroke PKK” adını takan Heval Azad oldu. En temelden tutalım bu faaliyetlerin öncülüğünü yapıyordu. En temel hayali, varolan havalandırma duvarını aşmak için bir kulube kurabilmektir. Bir arkadaş gider duvarın dibinde eğilirdi, hergün bir kişi eklenerek o duvarı aşmayı hedefliyordu ki tahliye olduğunda ilk söylediği: “Ben duvarları istediğimiz biçimde aşamadık ama duvarı farklı bir şekilde aşıyoruz. Tahliye oluyorum hepimizi dağlara bekliyorum.” “Duvarları aşamadık” deyişi hepimizi etkiledi.

Komplo sürecine cevap olmak için dağlara çıkış hepimizin hayalidir. Azat arkadaş çıkmıştı ve hepimizin hayallerini dağlara taşıracığına dair hiçbir kuşkumuz yoktu.

Saflardaki yaşamına tanık olmadım ama “üç yıllık cezaevi sürecini ne kadar değerlendirdim” sorgulamasını yaşıyordu. Dışarıdayken gönderdiği mektupda şunları yazmıştı: “Dışarıda olanaklar var fakat bizler cezaevinden çıkarken halkın ihtiyacına cevap olacak bir hazırlık düzeyini kendimizde yaratamıyoruz.” Aynı zamanda o yönlü bir tavsiyesi de vardı: “Madem hayallerimiz dağlarda o anlamda sadece cezaevindeki ortama , duvarlara göre de kendinizi ayarlamayın. Çünkü toplumun sorunları çok farklı. Ona göre entelektüel düzeyinizi geliştirin.”

Toplumun yaşadığı sorunlara cevap olabilme mücadelesini verdi ama, yaptıklarını hiçbir zaman yeterli görmedi. Bu mücadelenin emekçisi olma özelliği en temel özelliği idi. Cezaevinde pratik işler fazla değildi, tek pratik işimiz bardak yıkamaktı. Azat arkadaş bardak yıkamayı dahi iş olarak görür ve o titizlikle yaklaşırdı. Bunun kavgasını verebiliyordu. Bir kaşık için cezaevi yönetimiyle kavgaya girebiliyordu. “Siz nasıl kaşıkları dahi arkadaşlarımızdan esirgeyebiliyorsunuz,” diye tartışabiliyordu. Tekmillerde en çok göze batan eleştirisi devrimciliği üstün bir hizmet olarak görüyor ve herkesin buna ulaşmasını istiyordu. En temel eleştirileri bu anlayış etkisiyle geliyordu. Buna ilişkin söylediği en meşhur sözü şuydu: “Arkadaşlar devrimcidir, Kadir İnanır’a benzemek için uğraşiyor. Oysa ki Kadir İnanır devrimcilere benzemek için uğraşmalı.” Yaşanan bu tür durumları büyük bir sapma olarak değerlendiriyordu. “Bunlar birer sapmadır, arkadaşlar kendilerini bu tiplere benzetmesinler, devrim ortamında devrimci olmalıyız,” diyordu.

Önderliğe yaklaşımı, sevgisi farklıydı. Biz, “Önderlik esir” dediğimizde onun yaklaşımı bizimkine benzemezdi. “Önderliğin ulaştığı düşünsel düzey özgürlüğe değerlidir. Bireysel ele almamalıyız. Önderlik esirdir diye biz mücadele etmiyoruz. Önderlik düşünsel düzeyiyle özgürlüğe yakınlaşmış” derdi. Önderliğin yanına üç ayda bir gidip gelen askeri doktorlar vardı. Heval Azat’ın o doktorlarla dialoğu iyiydi. Bir gün doktorların yanına gidip rahatsız olduğunu söylemişti. Doktorlar rahatsızlıklarının nedenini sorduklarında; “benim rahatsızlığım önderliğimizin sağlık durumunun nasıl olduğuna dairdir, Önderliğimizin sağlık durumuna ilişkin sorularımı cevaplar, sağlık durumunu bana anlatırsanız, rahatsızlığımı giderebilirsiniz” demişti. Hastalık koşullarına yaklaşımı buydu. Bir dönem sağlık komitesinde yer aldı. Hastalıklara ilişkin şunu diyordu: “Hiçbir hastalık fiziki değildir, hastalıkların birçoğu

maneviyatla, psikolojiyle bağlantılıdır." Bir iğne yapımıyla iyileşecek hastalığa inanmıyordu.

Heval Azat, Laz bir arkadaşı fakat mücadelemiz içerisinde kendisini enternasyonal görmüyordu. Onda, bu bir devrimcinin sorumluluğudur, ben de içerisinde yer alıyorum düşüncesi hakimdi. Bir defa savcı ona -kendisi anlatmadı ama arkadaşlar anlatılar-sormuştu: "Türksün senin bunların içinde ne işin var?" Azat arkadaş cevap vermiş: "Beni mahkemeye getiren gardiyan da Kürt'dü. Onun sizin içinizde ne işi var?"

Che'nin bir sözü vardı: "Kardeşimi ben seçmedim, ama yoldaşımı ben seçtim." Laz olduğu ortama çok yansımıyor. "Annemi, kardeşlerimi ben seçsem de seçmesem de, beğensem beğenmesem de onlar yine annem ve kardeşimlerimdir. Yoldaşlarımı seçtim, yoldaşlarım içinde de yer alıyorum." Seçme ve seçilme hakkını da kendisi açısından öyle belirliyordu. "Sırf Laz olduğum için bana ilgi gösterilmesin beni doğuran Laz, beni besleyen Kürt'tü" diyordu. Laz oluşunu bir ayrıcalık olarak görmüyordu. Azat arkadaş dışında da Türk arkadaşlar vardı, o arkadaşların yaşadıkları sorunları Azat arkadaş hiçbir zaman yaşamadı. Eleştirel bakış açısından kaynaklı ne Türk halkını ne de Kürt halkını övdü; her zaman eleştirdi. Biz, Laz olduğunu her zaman hissettirmek istedik ama o hiçbir zaman hissettirmedi.

Cezaevi dar bir ortam, o dar ortamda herkes moralli olamaz. Bu dar ortamda moral sahibi olabilmek biraz da insanın entelektüel düzeyiyle bağlantılı bir olay. Maneviyatını yoğunlaşmasından ve düşünsel düzeyinden alıyordu. Biz, ona; "Sen bu kadar yoğunlaşıyorsun, bu maceracılık olmuyor mu" diye söyledik. O derdi: "Devrimciliğin yarısı da maceracılıktır. Biz şu boyumuzla devlete karşı çıkmışız, bu maceracılık değil mi?" Hiçbir zaman moralsizliği kabul etmiyordu. Bu duruşu, yaşamı sevmesi ile bağlantılı. Morali düşünsel düzeyinden, maceracılığından, hayallerinden kaynaklanıyordu. Devrimcilerin son sözleri onun için önemliydi, devrimcilerin son sözlerini hep söyledi. Her şeyin başına önderlerin sözlerini yazardı. Her zaman şunları söyledi: "CHE'nin bisikletle Latin Amerika'da dolaşmasını, Fidel Castro'nun 'Semerat dağlarına çıktık, devrimi kazandık söylemini', Mao'nun uzun yürüyüşünü, Cesur Yürek'in 'ben savaş çıkarmaya gidiyorum' deyişini, Ahmet Kaya'nın 'beni buralarda arama anne' parçasını

seviyorum.” Günlük yaşam içinde bu insanların yaşamlarındaki son sözlerini, düşlerini dile getiriyordu.

İstanbul depremi sürecinde içerisi tehlikeli olduğundan cezaevi havalandırmasında yatıyorduk. En çok sevdiği yastık savaşımıydı. Bulaşık yıkarken genel bir temizlikte birbirimizi suyla ıslatmayı seviyorduk. Ufak kırgınlıkları, sabah sporlarını verirken yaptığı şakalarla gideriyordu. Bir iş yaparken gönüllü yapma onun için esastı. “Motivasyon için farklı kitaplara, farklı kaynaklara başvurulmalıdır” derdi. Cenk Hikayeleri’ni okur, komediler yazar, çocuk hikayelerini severdi. Arkadaşlar mahkemelerde ceza aldıklarında Nuri Dersim’inin Gençliğe Hitabını okurdu. Arkadaşlar ceza aldıklarında moralleri etkilenmesin diye hiç hissettirmeden halay düzenler, komiklik olsun diye kendisini örnek verirdi.

Cezaevine düşüp çıkmak mucizedir biraz da. Cezaevinin getirdiği yarım devrimciliği, insanını kendisine yakıştırmaması sonucu cezaevinden çıkarak dağlara gitmek iyi bir duygudur. Cezaevinden çıkmak heval Azat için bir mucizeydi ve mucize gerçekleşti. Sonra saflara geldiğini duydum. Ülkeye geldikten sonra mektup yollamıştı. O mektubunda da söylemişti: “Siz yatmaya alıştınız, gelin dağlarda mücadele var. Artık cezaevinden kurtulun.” İnce espirileriyle moral vermeye çalışmıştı. Cezaevi çıkışındaki veda töreninde aynen şunu söylemişti: “Ben PKK’den öğrendiklerimi, PKK içerisinde uygulayacağım. PKK içinde öğrendiklerimi PKK dışında uygulama gibi bir şansım olmayacaktır.” Dağlara çıkıp yeni şervanlara geldiğimde sicillere bakmak istedim; hangi arkadaş nerdedir diye. Başta da belirtmişim, cezaevindeki arkadaşlıklar farklıdır, dağlarda cezaevindeki arkadaşlarla görüşmeyi istedim. Cezaevi çıkışlı bir arkadaşla karşılaşmak bizim açımızdan önemli bir duyguydu. Sicillerde Azat arkadaşın ismini bulamadım.

Yeni şervan eğitiminden sonra Azat arkadaşın daha önce bulunduğu tabura düzenlendim. Bir hafta sonra fırına gittim. Gözlerim fırının duvarına ilişti. Duvarda fırını yapan arkadaşların başharfleri yazılıydı. Sordum, arkadaşlar o harfleri anlamlandırırken “Azat” ismi geçti. Sordum, “Laz Azat” dediler ilk başta sevindim. “Laz Azat burda mı,” diye sorduğumda arkadaşlar “şehit düştüğünü” söyleyince içimi korkunç bir duygu kapladı. İki yıl önce yaşadığım duyguyla son yaşadığım duygu arasında uçurumlar vardı. O iki

kelimelik cümleyi duyduktan sonra, ilk aklıma gelen taburdan çıkmak oldu. Sonradan tabur yönetimi ve yapının yüzde sekseninin değiştiğini söylediklerinde orda kalmanın daha iyi olacağını, o taburda yaşamının daha anlamlı olduğunu sonucuna gittim. Yükleğim bu anlam yeni bir başlangıç oldu.

Başta eylemine, yaşadıklarına anlam veremedim. Kısa bir süre boşluk yaşadım. Eylemi anlamlandırabilmek için de Azat arkadaşın yaşadığı ortamı tanıtmak istiyorum. Genel tabur hep yeni arkadaşlardan; genelde güneyli ve doğulu arkadaşlardan oluşuyor. Senaryonun yapımcısı için çok elverişli bir ortam, Azat arkadaş içinse ortam çok elverişsizdir. Ortamda büyük yanlışlıklar var. Azat arkadaş bunlara karşı koyarak, yanlışlıkların giderilmesi için militanca bir duruşun sahibi olmak istedi. Hem yanlışları eleştirir, hem de doğruların hakim olması için çabalar. Ortam elverişsiz anlaşılmaz. Yaşananları sorduğumda genelde arkadaşlar; “platformda ne oluyor ne bitiyor anlamadık bir şey de aktarılmadı zaten” diyorlar. Ben eylem açısından da şunu söyleyebilirim; dilde ve uslupta anlatamadığını, pratik duruşuyla anlatamadığını, aynı zamanda ciddi bir sorunun da olduğunu farkettiler. Yaşananların ciddiyetini üste hissettirebilmek için böyle bir eylemi ortaya koydu. Bu eylem yaşama coşkusu büyük bir insanın, yaşama olan saygınlığından kaynaklıdır. Çünkü Azat arkadaş hiçbir zaman ölmek istemiyordu. Ama bir yanlışa karşı canı pahasına bu eylemi ortaya koyması, yaşama olan saygınlığındandır. En azından yaşamın bozulmaması ve yaşamı doğru bir rotaya oturtmak için bir anlamda bedel ödemektir. Şiddetli bir biçimde de hissettirebilmiştir. Çünkü ondan hemen sonra o tabur üzerinde de durulmuş.

Azat arkadaşla paylaşımlarımızdan kaynaklı, kendi açımızdan da aldığımız enternasyonal yönü esas almak önemli bir görev ve sorumluluktur. Bunu yaşatmayı kendi açımdan esas alacağım. Belki az anlatabildim gerçekten de zor. Onun yaşatıp vermek istediği mesaj ondan sonra gelişen ortam... Bizim bu ortamda yaşamamız, bizler açısından ciddi olaylardır. Eksiklikleriyle birlikte bir ortam sunulmuş Azat arkadaşla aynı zamanda bu ortamda olsaydık da zorlu olurdu. Ama Azat arkadaşın eylemiyle, bizden önce bu ortam sunulmuş, bu ortamı korumak üzerimize düşen bir görev ve sorumluluktur.

Yoldaşı Yılmaz Şırnak.

.....ayrılığın ötesindekiler
yalnızım şu an
ve bu yalnızlığım sana
senden izinsiz
sadece sana ve senle yaşadıklarına ayırdığım
bir yalnızlık
sana küçük yüreklerimizle
bir akşam üstü sohpetinde
yahut istiklal cadesinde
bir eylem sonrası tazelenen umutlarımızı
bizi biz eden çocuksu ve sade
hani bizde varız bu dünyanın bir köşesinde
hani birazda olsun onurluyuz gerçekçi yaşama dair dediğimiz.....
Hiç kimsenin dokunmasını istemediğimiz
İnsana dair yaşama dair sevgiye dair bize dair olanları
Neden bırakıp gittin diye saymıyacağım
Neleri düşündüğünü neleri hisettiğini anlıyorum
Ama bırakıp gitmemeliydin
Buda hayallerimizin arasındaydı
Herşeye inat güzellikler
Sensizlin,sadeligin kırıntılarını taşıyan
Yüreklerimizde yaratmanın sözü vardı
Bırakıp gitmiyecektin
Yan yana kol kola yürek yüreğe
Aramızda kilometrelerce mesefe olsada
Yürüyecektik
Gözlerimizde umudun ışıltıları
Masumca çocuk bizim ki
Zavallığımızı alay edecektik yaralarımızın
Hep inadına diyecektik

Inat kelimesini ne çok kullanan
Nede severdik oysa
Görmiyeli sana söyliyeceğim
Ne çok şey vardı biliyormusun
Geçmişimize kazınan acılara inat
Gülerek yürüdüğümüz bu yolda
Ne çok şey öğrendim biliyormusun
Çocukca sorduğum sorulara
Botan sendekilerden uzak
Ne güzel cevaplar bulmuştum
Belki istanbullun o gizemli
Arz sokağındaki çatı katındaki
Paylaştığımız eskiti bizi
Bir askeri taburun kamelyasında
Yahut şehit.....mangasında
Bir yol yürüşünde zamansız bir karşılaşmada
Bölüşecektik ayrılışlarımızın sevdalarımızın
Çocuksu duraklarının güzelliklerini
Beni üzdün biliyormusun
Birazda buruk kalbim
Yaşamın acımasızlığı inat yürüşümüzde
Bir acıda sen kattın farkında olmadan
Sana darıldım diyemem çocuk
Güçlüyüm güçlendim
Darılacak gücüm yok
Inat çocuk.....
Ardında ve ardınızdán
Bıraktığınız hayallerini
Umut ve sevgi doldurdunuz yüreğimize
Tüm çirkinliklere inat
Satırlarında yarım kalmış yüreğimide alarak
Yürüyeceğim boğazımda düğüm
Yüreğimdeki tebesüm yüreğimdeki sevgi ile
Bir gün buluşursak zamansız mekansız
Umudu sevgiyi yaratmış olmanın zaferiyle
Senden hesap soracağım
Yalnız bıraktığın sonsuz
Zamanlara dair
Gözlerimin gördüğü yere

Sürüyorum yüreğimi kaygım yok korkum yok
Seni görmüyeli yüregim büyüdü çocuk
Umudum ve sevdamda
Bawer Agiri

KARADENİZLİ BİR ÇOCUĞUN İZLERİ

“Ey mezopotamya
İki bin yıllık gece
Dön geri bak
Kardeşlerim ölüyor
Kalbimin doğusunda”

İlk Karşılaşma

Hayat her soluk alış verişimizde hissedilen, duyulan çok küçük anlardan kendini yaratarak var olabilmektir. Tüm insanların acılarını, umutlarını, sevinçlerini yaşayabilme; çok güç bile olsa böyle bir yaşam anlayışına ulaşma çabası bile çok yüceliklidir. Her insan genellikle kendi çocukluğundan çok derin izler taşır. Bunu insanların günlük yaşayışlarında, davranışlarında görmek, hissetmek mümkündür. Belki de bundandır en sıkı dostluklar, arkadaşlıklar birbirine çocukluğunu anlatarak başlar.

Bir bahar günüydü, güneş yeni batmış, daha karanlık çökmemişti. Her şey yorucu bir günün sonunda artık alıştığımız ve bedenlerimizi saran tatlı bir yorgunluk dışında iyi geçmişti. Eğitimlerin sıcaklığı ve yeni savaşçı coşkusu kampımızı sarmıştı o bahar akşamı. Biraz sonra kampımızın az ötesinde iki sivil arkadaş belirdi. Genellikle her gün

yeni arkadaşlar geliyordu. Her gelen arkadaşına ilgi ile bakılıyor, tanıdık var mı yok mu ve yeni haberleri ilgiyle soruyorduk. Az sonra yeni gelenler kamelyaya ulaşır ulaşmaz herkes başlarına üşüşmüştü, nerden geldiniz, adınız vb. türünden tanışma merasimleri yapılıyordu. Gelen arkadaşlardan biri yaşça olgun, siyah saçlı, hafiften esmerdi. Diğeri mavi gözlü, hafiften sarışın ve yüzü çok olmasa bile çilli bir arkadaştı. “Kürt olmadığı kesin ama nereli olabilir?” diye düşündüm ve biraz sonra yanına gittim. Rizeliydi tahminimde yanılmamıştım. İsmi Azat’ tı. “Neden Azat?” Diye sordum. Azat, zindanda birlikte kaldığı bir arkadaşına aitti, onun ismini kendisiyle özgürlük kaynağına getirmişti. Onun deyiimiyle “Azat’ ı da kendisiyle birlikte dağlara taşımıştı, beton yığınlarından kurtararak” Tanışma sonrası mangalarımıza çekildik. Azatla Yeni Savaşçı Kampında yaklaşık iki aya yakın bir arkadaşlığımız oldu. Bir gün sporda şehirlerin karbonmonoksitinden kurtulduğunu neredeyse bağırarak anlatacaktı. En dikkat çekici yanı tartışmacı yanıydı. Hani bazen çatışmıyor da değildik fakat saatlerce tartışsak da birbirimizi sonunda ikna ediyorduk. Her sıkıldığı anı tartışarak ve o anda yaşadığı duygu ve düşünceleri çevresiyle paylaşarak giderme yöntemini kullanıyordu. Geleli birkaç gün olmuştu, yanıma gelerek “burada kırtasiye var mı?” diye sordu. İlk başta niye sorduğunu anlamadım. Meğer yazı yazmak için defteri yokmuş. Sonra bir yerlerden bulduk. Yazdığı günlük ve şiirleri genellikle geceleri yüksek sesle okurdu. Geldiği ilk hafta kamp yaşamına sivil elbiseleriyle katılmıştı. Elimizdeki gerilla kıyafetleri katılımlar çok olduğu için yetmemişti. Terzihaneden istenmişti ama bir türlü gelmiyordu. Bir gün baktım Azat bir şeyler arıyor. Çok geçmeden kendisine eski de olsa bir gerilla elbisesi buldu. “Bekleseydin yeni elbise alırdın” dedim, artık sivil elbiselerden sıkıldığını belirterek “Eski olsun gerilla kıyafeti olsun” dedi. Azat’ ın aramızdaki diğeri bir ismi “kitapkolik” ti. Bulduğu her şeyi okurdu, onun deyiimiyle “anlamaya çalışırdı” Tartışmaktan en fazla hoşlandığı konu mitolojyidi. Özellikle Yunan mitolojisini tartışmaya bayılırdı. Prometheus’a özel bir ilgi duyardı. Prometheus ezilen insanların sembolüydü onun için. Bir de romanları çok severdi. Onun deyiimiyle romanlar “Farklı dünyalara giriş kartı, başka insanları tanımanın ve anlamının anahtarıydı”

İlk Ayrılık

Birlikte geçirdiğimiz iki ay dağlarda geçirdiğimiz ilk baharımızdı. Gerillada mevsimler ve onların özellikleri fark ettirmeden içinize işlerler. Mesela baharın yağmuru, yazın kavurucu sıcaklığı, güzün rüzgarları, sarı renkleri, kışın karına karışmaya başlarsınız. Bazen konuşursunuz onlarla, bazen usul usul konuşurlar dinlersiniz, kimi zaman şiir okursunuz bir akarsuya kimi zaman çalı bülbüllerinin şarkılarını dinlersiniz sonsuz zenginlikte...

Gerilla yaşamında pek alışmadığım ayrılıklardan ilk ayrılığımı yeni savaşçılar eğitimimi tamamladığımda yaşadım. Azat'la ve diğer arkadaşlarla ayrılıp farklı sahalara gidecektik. Fakat yeni olduğumuzdan mıydı yoksa çocuk kaldığımızdan mı bilemiyorum, ayrılık ağır gelmişti hepimize. Hepimiz iki duyguyu bir arada yaşıyorduk. Bir yandan yeni çalışmalara gidişin heyecanı, diğer yandan birlikte yaşanılan, paylaşılan nice anlardan ve bunların yarattığı dostlardan ayrılmak. Tüm arkadaşların gözlerinde, "Gideceğimiz yerlerde aynı paylaşım ve yoldaşlık düzeyini yakalayabilecek miyiz" sorusunu okumak mümkündü Azat'la da ayrılacaktık. Son olarak ayaküstü bir iki şey konuştuk ve gitmek üzere içtimaya girdik. Zorlanmamak elde değildi. Bilmediğim tanımadığım yerlere ve çalışmalara gidecektim, içimi saran garip bir korku vardı. Arkadaşlarımdan ayrılmak derin bir yalnızlık duygusuna götürüyordu. Sanırım bunları tüm arkadaşlar yaşıyordu. Azat'la vedalaşıp, başarılar diledikten sonra ayrıldık. Birkaç metre uzaklaşıp arkasından baktım. Sırt çantası olmadığı için eşyalarını kefiyesine koymuştu. "Azat bohçacılar benzemişsin" diye seslendim, gülerek uzaklaştı. Ona takılmak istemiştik çünkü gülerek ayrılmak mutluluk verirdi insana.

Gerillada ayrılıkla ilk kez 23 Mayıs 2001 de tanıştım.

Ayrılık Sonrası İlk Görüşme

Sonbahara doğru Azat'ın kadro okulundan mezun olup yakınıımızdaki bir tabura geldiğini duydum. Hemen o gün birliğimden izin alarak ziyaretine gittim. Ulaştığımda gece olmuştu ve sabah birliğime dönmek zorundaydım. Onun için tartışmak istediğimiz bir çok konuyu saatlere sığdırmak zorundaydık. O gece bana en çarpıcı gelen onun bazı olay ve olgulara eleştirel yaklaşımıydı. Oysa birliğine geleli kısa bir süre olmuştu ve gözlemleri son derece isabetliydi. Bu daha sonra ortaya çıkacaktı. Fakat ben eleştireliliğini bildiğim için doğal karşıladım ve kendisini aşırı

kuşkucu bulduğumu belirttim. Olması gerekenle yaşanan arasındaki fark onu zorluyordu ve yoğunlaştırıyordu. Onun çelişkileri yakalama ve çözümlenedeki derinliği beni oldukça etkilemişti. Bana, taburdaki zamanını okuyarak, yoğunlaşarak ve yazarak geçireceğini söylemişti. Çünkü hedefi kuzeye gitmekti. Gerillacılık onu çekiyordu ve bir an önce Dersime gitmek istiyordu. O gece onu iyi görmüştüm. Kendisini dağlarda eski çağ mistikleri gibi hissettiğini söylüyordu. Onunla gecenin koynunda, özgürlük, çelişkilerimiz, geriliklere karşı mücadele yöntemleri ve daha bir çok şey üzerine geniş geniş konuştuk. Gün ağarırken birliğime dönmek üzere ayrıldım. Arapların Gözüyle Haçlı Seferleri isimli kitabını da alarak...

Birlikte Yolculuk

Azat'la bir daha sekiz ay sonra görüştük. Bu arada selamlaşıyorduk ve birbirimize kitaplar gönderiyorduk. Aramızdaki ilişki bu biçimde sürüyordu. 2002'nin mayısında bir çalışma için Kandil'e gitmek üzere görevlendirilmiştim. Kalabalık bir grupla birlikte hareket ediyorduk. Hareket noktasına vardığımızda Azat oradaydı. Kuzeye gitmek üzere yaptığı önerisi kabul edilmişti ve askeri eğitim almak üzere Kandil'e gidiyordu. İkimiz de sevinmiştik ama onun sevinci bambaşkaydı. "Dersime Cemo'yu söylemeye gidiyorum" derken yaşadığı coşkuyu kıskandım...

Kıskanmamak elde değildi. Dersim'e gidiyordu ve belki de bu son görüşmemiz olacaktı. Koca bir üç gün birlikte yürüyeceğiz diye seviniyorduk fakat onların grubu hızlıydı ve bizi geçip gittiler. Varış noktasına ulaştığımızda yine görüştük. Kısa bir sohbetten sonra ayrılmak zorundaydık. Ve belki bir daha görüşemeyiz diyerek kucaklaştık. Bir daha görüşemeyiz duygusu insanı ürkütüyordu. Yani ayrılıyorsun ve belki de sonsuza kadar görüşmüyorsun. Fakat o "mutlaka görüşürüz" diyordu. Ayrıldık. Bu en son görüşmemizdi ve sohbetimiz yarım kalmıştı...O Dersim'e gidecekti. Onun adına sevinmiştim. O da gideceği için uçacak gibiydi.

Azat'ın ölümünü on ay sonra öğrendim. Şok olmuşum çünkü o ana kadar onu Dersim'de biliyordum. Oysa ki, tam gidecekken onu "yenidir" diye gruptan ayırıp, bir tabura göndermişlerdi. Ölüm biçimini duyduğumda "Tanıdığım Azat bunu yapamaz" diyerek kendimi avutmaya çalıştım. Ama gerçektir. Adı geçen Azat o'ydu. Ağlamak istedim ağlayamadım. Bunu nasıl yapardı, bir türlü anlam veremedim. Öfkesinin kurbanı mı olmuştu? Yoksa çok çaresiz mi

kalmıştı? Başka seçeneği mi kalmamıştı? onlarca sorudan oluşan bir sele kapıldım. Olayın üstü kapalıydı. Geride bıraktığı her şey imha edilmişti.

Onu, yaptıklarını, paylaştığımız şeyleri düşünmeye başladım. Duygu dünyası çok zengindi. Bende ki şiirlerini yeniden okudum duygu yüklüydü. "Acaba bu duygu yoğunluğu mu onu bu noktaya götürdü?" dedim, Yeniden yeniden anlamaya çalıştım. Fakat her şey tanıdığım Azat'ın kolay kolay intihar edemeyeceğini, böylesi bir şeyi yapamayacağını gösteriyordu. Çok zorlanmış olmalıydı... Burası hiç aydınlanmadı. Geçmiş savaş sürecimizde bir çok arkadaşımızın başına getirilen Azat'ın da başına getirilmişti. Yetkiyi eline geçiren kompleksli, iliklerine kadar Kürt gericiliğini yaşayan, çeteci kişilikler bir yoldaşımızı daha bizden almıştı.

Azat'ı, bende bıraktığı izleri ve birlikte geçirdiğimiz zamanı anlatmaya çalıştım. Onu tam anlatamadığımı biliyorum. Bunun için bana kızmayacağını biliyorum. Sevgili yoldaşım koşullarımızdan dolayı bir çok anımız yarım kaldı ve ben hiç birini unutmadım. Seni unutmadığım gibi. Anılarımızı, ortak olduğumuz duygu ve düşünceleri senin adına da yaşayacağım ve yaşatacağım.

Az önce okudum

Annene yazdığın şiiri

Yüreğimi burkup geçen

Tatmadığım bir acı bıraktın benliğime

Acın tüm bedenimde taşıyamadığım bir ağırlık şimdi.

Hala taptaze biliyor musun

"Dersim'e gidiyorum" deyişin

Sanki birkaç saat önceymiş gibi

Her şeyi yutan zamana karşı direniyor anılarımız

Asi çocuk bırakıp gittin bizi

Sessiz ve usulca karıştın dağlara

Parlayan gözlerine nasıl kıydın hala inanmıyorum

Kabul etmek gelmiyor içimden

Fakat gerçeklik bir bıçak gibi kesiyor

Ayağa kalkmışken ezilen yüreklerimizin öfkesi

Sonu görmeden nasıl gidersin?

Cemo'yu söylemeden Munzurlarda nasıl gidersin?

Kofili analarımıza dokunmadan, nasırlı ellerini öpmeden nasıl gidersin?

Gidişini ağlamak isteyip de ağlayamamanın verdiği öfkeyle gömdüm
yüreğime
Sanki bir gün çıkıp geleceksin gülen gözlerinle
Ve devam edecekmişiz gibi yarım kalan sohbetimize
Gidişine alışmayacağım
Ve silüetini bekleyeceğim ufuk çizgisinde
Özleyeceğim
Ağlayacağım ardından yalnız kaldığım zamanlarda
Haykıracağım canlı, cansız tüm dünyaya
Seni sonunu getiremediğin hayallerimizi
Ve tek tek ikimiz için yaşayacağım ütopyalarımızı
Şarkıları, şiirleri ve romanları ikimiz için okuyacağım, dinleyeceğim,
yaşayacağım
Hasretin yüreğimde tepinirken bir kısrak gibi
Ara vereceğim
Hoşçakal
Olduğun yerde kendine iyi bak.
Ben anılarımıza iyi bakıyorum.
Senden konuşuyoruz ortak tanıdıklarla
Unutmuyoruz, unutturmuyoruz .
Rugeş

DİLANIMIZ

E. Ergin

Ölümü çare belleyenlerimize...

Dilanımıza katılan herkes bir özgürlük türküsünün peşinden gelir.
Kendisinin bildiği, kendisinin duyduğu bir özgürlük türküsünün.
Seslerimizin ötesinden bir ses, yüreklerimizin ötesinden bir yürek
ulaşır ona.

Dağlarımızın çiçekleri kadar renkli ve çeşitli seslerle ulaşır ona.

Çağrı gelmiştir bir kere.

Sevgiliye bile hoşçakal demeden çoğu kez,

Çoğu kez bir çay içimi vedalara zaman ayırmadan düşülür yollara.

Perde perde inmiştir yüreğe cemre ve dağlar menzildir gayri.

Yürek kendine düşen mesajın elçisidir artık

Herkes kendi gülüşüyle katılır dağın dilanına
Ve herkes büyük beklentilerle girer dağın kollarına.
Bu bizim güzelliğimizdir, bu bizim kıvancımız.
Aynı zamanda trajedimiz.
Bu bizim sevincimizdir.
Aynı zamanda hüznümüz.
Zira dağın gerçeği keskin kayalar gibidir.
Her gülüş aynı yankıyı bulmayabilir derin uçurumlarda.
Her umut aynı cömertlikle karşılanmayabilir dağın sofrasında.
Dahası acıtır, kanatır hoyrat bakışlarımız.
Dağın aynasında kırılganlığıyla başı beladadır toy yüreklerin.

Özgürlük dilanına gelen fakat temposuna, sarsıntısına, ritmine ayak uyduramayanlarımız vardır bir de...
Nazlı, kırılğan, gururlu, aceleci, isyanı gücünden, ağıdı türküsünden büyüklerimiz...
Bir çocuk saflığında, coşkunu yada utangaçça girerler halayımıza.
Düşlerindeki oyun bahçesini bulmuş gibi parlar gözleri.
Mücevherlerin yapıldıkları yerlerin mücevherler gibi göz alıcı olduğunu sanan acemi çıraklar gibi dururlar dağın karşısında.
Bu yüzden kırık aynalar gibi kırılırlar
Bir çoğu gerçeğe zor da olsa, kanasa da açar gözlerini.
Bazılarınınsa gözbebekleri donar dağın soluğunda...
Kırılır toplanamazlar, donar ısınamazlar
Yüreklerini taşıyamaz, dağın şeytanına kapılır; yalnızlığa kuşanırlar
Sanırlar ki, yara diner, yanılırlar.
Zira en narin, en nazlı çiçeklere bile bağrında yer veren dağlar gibi değildir.
Dağlar kendi saflığında kendi yasalarına bağlıdırlar.
Bizse kat kat yüzyılları, yüzyıllarda katran karası utançları sarmışızdır aklımıza ve yüreğimize.
Aklımızla yüreklerimiz arasında çağlarla ifade edilecek uçurumlar çıkar gün içinde.
Ellerimizle dilimiz arasında okyanus derinlikleri yaşanır da biz bile göremeyiz çoğu kez.
Düşeriz yada birilerini iteriz bu uçurumlara.
Dünün günahları albenili yüzleriyle dururlar karşımızda, salınırlar, kendilerine yeni kutsal dayanaklar bularak girerler dünyamıza.
Masum yüzlerine aldanırız ama çok geçmeden “zalim ve yalancı tanrıları” çağırırlar soframıza.

Özgürlüğün bizimle savaşımlı tam da bu noktada başlar.
Utangaç bir taraftarlıkla sarılırız alışkanlıklarımıza ve onların
arkasındaki kadın ve erkeğe...
Edinilmiş kimliğimizi veri alarak, ona yaslanarak özgürlük dağlarının
sesi olmayı düşleriz.
Hiç gerçekleşmeyecek tek düşümümüzün bu olduğunu bilerek hem de...
Gerçeğin ayaklarınızı acıtan, gözlerinizi yakan, kulaklarınızı yırtan ve
nefesinizi kesen varlığına dokunmadan, söylediğiniz her söz yaralar
ötekini
Sergilediğiniz her davranış iter
Her dilek tersini, iyi niyetiniz karşıtını doğurur.
Çoğu kez böyle olur.
Zira dağın yasaları vardır, her şeyin olduğu gibi.
İşte bundan nasibini en fazla onlar alırlar.
Ortak günahlarımız onların boyunlarına kalır,
Ortaklaşa sustuğumuz ayıplarımızla onlar damgalanırlar.
Acımasız bir rekabet içinde siler kimi,
Kimi içine sızan bir kuyu gibi saklar bir yaşam boyu
Kimi geceleri ağlar yıldızını yitirmiş yolcu gibi
Kimi dününe kaçar.
Nazlılarımız, ne gücü kalır yarına uzanacak ne onuru elverir
geçmişine kaçacak.
Gerisi bir vedalaşmadır. Giderler boynu bükük,
Giderler küskün
Giderler hiçbir şey demeden
Giderler yürekleri kadar bir ülkeye.
Umursamazlıklarımızın yarattığı yaralar böyle kanar bağrımızda
Hissetmekten korkarız.
Kutsal sözler çekeriz üzerine, her gece inandırırız da aklımıza ama
inandıramayız kalbimize yine de.
O usul usul bir gerçeğe yanar.

İnsanlığın yaralarını sarma hareketiyiz
Ortak acıları duyma ve omuzlama hareketi.
İnsanlığın vicdanıdır İmralı'da ışıldayan.
O'nunla aramızda bakmaya korktuğumuz uçurumun bedelidir
utançlarımız.
Putlaştırdığımız ve tabulaştırdığımız her sözünde, kendimize örtü
olarak kullandığımız her deyiminde açıldı aramız ve şimdi bir
uçurumdayız.
Derinliğini ve büyüklüğünü ölçmek ve inanmak için

Dibinde yatan ölümlere, parçaları acıyla parlayan kırık hayallere ve ışığını yitirmiş gözlere bakıyoruz.

Susmuyor içimizdeki çocuk ve korkuyoruz.

Ağlamamız bundandır.

Hani “bir saç teli kalsa dahi” tutup çekecektik,

Hani O’nun dışında herkesin esirgediği şansı biz birbirimize verecektik

Kanadı kırık kuşlar değil miydik, o mavi ülkeye birbirimize tutunarak gidecektik.

Nasıl ölümü sever kıldık yanımızdakini?

Nasıl “al şafakları” unuttu?

Nasıl ışımaz oldu gözleri?

Bir cennet vardır bir de cehennem

Arasat bizim yalanımız.

Gidenlerimiz, ölümü çare bilenlerimiz...

Nazlı, kırılğan, gururlu, aceleci, isyanı gücünden, ağıdı türküsünden büyüklerimiz...

Onları orda saklarız

En nazlı çiçeklere bile bağrında yer veren dağlar gibi olmalıyız oysaki

Aklımızla yüreğimiz, ellerimizle dilimiz arasındaki uçurumları kapamalı, yaramızı sarmaya buradan başlamalıyız.

Vicdanımızdır onlar, ortak utancımız, minnetle anmalıyız.

Şahin Kanatlandı

Azat arkadaşı kelimelerle anlatmak, bir feryadı gözlerinin görebildiği kadar anlatmaktır. Bakarken feryadın bir parçasını görürüz aslında.

Gördüğünüz denizin her

şeyi değildir sadece bizim gördüğümüzdür. Anlatacaklarım sadece

benim gördüğümüdür; Azat arkadaşın kendisi değildir. Herkes belki

bir yerini görür, başka bir yerden bakar ama görülenin bir de

derinliği vardır. Derinliğini anlamak için derinliğine dalmak gerekir.

Azat, baktığımız bir denizdi. Nerden bakarsak bakalım hiçbir zaman

onu tanıyoruz diyemeyiz çünkü; hiçbir denizci, denizi tanıdığını iddia

edemez, tanımaya çalışarak sadece ona aşına olur. Bu bakış açısıyla

Azat arkadaşı anlamaya ve anlatmaya çalışacağım. Bir bütün değil

ama görebildiğim parçanın güzelliklerini anlatmaya çalışacağım.

Azat arkadaşı ilk kez 2002’nin Haziran ayının ortalarında tanıdım.

Kısa bir arkadaşlık süreci yaşadık. Ama yaşattıkları ve

hissettirdikleriyle çok eski bir dostu. Çok... eski bir dost..

İlk tanışmam çok kısaydı, sadece gördüm, yüzüne aşına oldum. Arkadaşlarla oturmuştuk; iki üç arkadaş Azat'ın eski arkadaşlarıydı. Onlar, o sırada hastahane de sağlık eğitimi alan bir grup arkadaştı. Yanımıza geldi oturdu, sohbet etti. Xebat arkadaşla sohbet ediyordu. Sohbeti, dialoğu bizim de ilgimizi çekti dinledik. Bilindik konulardan sohbet ediyorlardı. Gerilla yaşamını, gerillaların dağda, kuzeyde nasıl yaşadığını soruyordu. Tabi o zaman sorularını "yeni savaştının coşkusu dur, nasıl yaşıyoruz anlamaya çalışıyor" biçiminde yorumladım. Düşüncelerimin doğru olmadığını Azat arkadaşla yaşadık tan sonra anladım. Azat sorularıyla yeni bir yaşamın farklılıklarını anlamaya çalışıyor olsa da o, aslında öğrenmeye çalıştıklarını bir yaşam ilkesi edinmişti. Gerillanın özellikleri, yaşam tarzı biraz Azat'da içselleşmişti. Gerillanın yaşam özelliklerine de tutku derecesinde bağlıydı. Onurlu duruşu, gururluluğu, yaşamın zorluklarıyla mücadele etme isteği yoğundu. Bu onun yetişme tarzından kaynaklanıyordu. Bildiğim kadarıyla küçük yaştan itibaren kendi emeğiyle yetişmiş birisi, yetim büyümüş annesini küçük yaşta yitirmiş, hep kendi gücüyle mücadele etmiş bir insan. Zorluklar karşısında mücadelecisi bir özelliği vardı.

Azat arkadaşısı şahadete nelerin götürdüğünü vurgulamak istiyorum. Onun, güzel özellikleri çoktu, saymakla da bitiremem ama Azat şahadete götüren gerçeği söylemek gerekiyor, en azından kendimize itiraf edebilmeliyiz. Gerçeği biliyoruz fakat söylemeye gelince korkuyoruz. Yapılması gereken söylemek, açık açık dile getirmektir. O süreç nasıl başladı, olaylar zincirini anlatacağım. Belki bazı noktalar Azat arkadaşısı fazla ilgilendiren noktalar değil ama onu, şahadete götüren sebepler onlardır. Dolayısıyla arkadaşın şahadeti onlarla birlikte ele alınabilirse çok daha sağlıklı olur.

Daha önce tek başına hareket eden bir bölükle birlikteydim. Herhangi bir tabura bağlı değildik, tek başınaydık. Cephe toplantısında düzenlememiz Dij. arkadaşın taburuna yapıldı. O tabura tabur komutanı olarak Ka. gelecekti. Ben o tabura gittim. Dij. arkadaş taburdan ayrıldı, Ka. geldi. Taburda bölük komutanlığı yapan Al. arkadaş subay okuluna gitti. Tabura gittiğimizde ortamda bazı sorunlar vardı ama bilmediğimiz sorunlar değildi. Tabur disiplinin de bazı yetersizlikler vardı. Ka. sorunları gördü ve kendi tarzıyla müdahale etti. "Yetersizlikleri eleştiririz, meseleler çözülür." Sorunları sıkboğaz ederek tarzını dayattı. İsteddiği sonuçları almadı. Taburda gerçekleştirdiğimiz ilk toplantıda yapının Ka.'ın sorunları sıkboğaz

edişine karşı tepkisi gelişti. Ama Ka. bu tepkileri görmemezlikten gelerek politikalarını devam ettirdi. Politikası neydi? Taburun içerisindeki farklılıkları kendi denetimine alır, kendi iradesi dışında irade tanımaz, tek alternatif güç olarak kendisini görürdü.

Arkadaşları kendisine bağlıyordu. Yönetimde de olsan yapıda da olsan yaşamını sürdürmenin tek yolu vardı: "Ona bağlı olmak." O zaman kültür düzeyi biraz daha yüksek olan bir grup arkadaş vardı, Azat arkadaş bunların arasındaydı. Ka. ilk başta onlarla ilgilenirdi. İlgiilenmesinin sebebi bu arkadaşların entelektüel gücünü hizmetine sokmaktı. Bu güçsüzlük politikasıdır, kendisine alternatif olarak gördüğü insanları herhangi yolla yoketmektir. Ya kendine dahil edecek ya da bitirecek başka ortak bir yolu yok. Ka.'ın arkadaşlara bu tür dayatmaları olunca, onlar zamanla buna tavır geliştirdiler. Yapılan bilgilendirmelerle bağlantılı olarak tabur yönetimi Azat arkadaşına karşı tavır aldı. O zaman kış hazırlıkları yapıyorduk. Onun, A. arkadaşın taburundaki He. arkadaşın yanına tartışmak için geliş gidişleri oluyordu. Arasına ben tartışıyordum. Arkadaşlarla ilişkileri iyiydi, alıp veriyordu. Arkadaşın rahatsızlıkları vardı, çözümünde yöntem konusunda zorlanıyordu. Doğru bildiklerini dile getiriyor, politikasız yaklaşıyordu. Onun yaklaşımlarında politikasızlık vardı, artık ne kadar yanlışlıksa bu... Doğru bildiğini direk söylüyordu, yanlış bulduklarıyla mücadele ederek kabul etmiyordu. Eleştirilerini yönetim yapı farketmeksizin yapardı. Ki o zaman bölük ve takım yönetimlerine eleştirileri olmuş, bu ortamda rahatsızlıklar yaratmıştı. Bunlar gündemleştğinde Azat arkadaşın yanımıza gelmesini önerdik, kabul edildi. Böylelikle Azat arkadaşını tanıma şansına ulaştım.

Ka.'ın politikalarına eleştirilerimiz oldu. Her şeyi kendisinde merkezileştiren bir çalışma tarzı ve teşhirci yaklaşımı vardı. Her ne kadar bize böyle yaklaşımları olmasa da arkadaşlara yaklaşımları bizde de rahatsızlık yaratıyordu. Eleştiri yerine teşhir ederek insanları yerden yere vururdu.

Ka, örnekleyerek diyalog yapıyor, diyaloglarında kırıcı, küçük düşürücü bir üslup kullanıyordu. bu korkunç bir tarz haline geline gelmişti

Eğitim çalışmaları başlamıştı, Ka eğitimi tekeline almıştı. "Herşeyi ben yaparım, eğitimse de ben veririm" diyordu. Eğitim konularının hepsini yüklenmişti. Yönetimde eğitime ilişkin yürüttüğümüz tartışmalar olmuştu. O, "herkes eğitim veremez, bazıları eğitimin verilmesini üstlenmeli" diyordu. Partideki eğitim anlayışı bu değil,

tersine “herkes eğitim verebilmeli, eğitim çalışması birkaç kişide merkezleştirilmemeli, kollektif bir eğitim yapılmalı” şeklindeydi. Ka ise birkaç kişide eğitimi merkezileştirdi. Yönetimden bazıları da Ka’ya katıldılar. Herhalde onların da işine geliyor, eğitim yükünden kurtuluyorlardı. O biçimdeki eğitim tarzına katılmadım ve geri çekildim. Bir çok dersi Ka verdi.

Azat arkadaşın askerileşmesine ilişkin eleştiriler vardı. Eleştiriler “askerliğe karşıdır, çok fazla askerileşmek istemiyor” tarzındaydı. Askerlik konusundaki duruşunu, arkadaş yanımıza geldikten sonra tanıdım. Mesele Azat arkadaşın askerliğe karşı olması meselesi değildi. İnsan tanımadı mı böyle yüzeysel bir değerlendirmeye gidiyor. Azat askerlik karşıtı değildi, hepimizden daha fazla askerde. Belki küçük bir örnektir ama nöbette uyumuyordu. Arkadaşlara dönük eleştiriler vardı ama Azat arkadaşın hiçbir zaman böyle bir eksikliği olmadı. Yanılmıyorsam bir defa nöbetinde yatmıştı. O da bölüğümüzün hepsi Azat arkadaş dahil herkes hastaydı. Nöbet tutacak arkadaş kalmamıştı. O, nöbet listesini yazdığından hasta olduğu halde kendisini de nöbete yazmıştı. Gece nöbeti devredecek nöbetçi Azat arkadaş kaldırmak için geliyor. O, listeyi alıyor fakat kalkamıyor, uyuyakalıyor.

Azat arkadaşın çalışma ve askerlik yaklaşımını örneklemek faydalı olur. Bütün yapının sığınak sisteminin yapılmasına ilişkin bir talimat vardı. Talimatın uygulanmasını tartıştık. Hava saldırılarına karşı üstlenme tarzımızı sağlıklı bulmadık, değiştirilmeliydi. Yönetimde bir plan çıkarmıştık fakat daha da somutlaştırmak için yapıyla tartışmayı uygun bulduk. Yapının görüşlerine göre bir sonuca varacaktık. Tartışmalarımızın sonucunda yapı planımıza katıldı. Üç aşamalı sığınak sistemini kabul etmiştik. Birincisi, ilk saldırıda sığınacak sığınaklar. İkincisi, bölüğün biraz uzağında fırsat olursa gidilebilecek sığınacaklar. Bir de en uzakta uzun vadede kullanılacak yarı sığınak yarı manga şeklinde kullanılacak yerler. İlk etapta iki çalışmayı yürüttük. Uzakta yapacağımız çalışmalar biraz zamana yayılacaktı. Yılbaşına girmeden kar yağışı başladı. Kar yağışına rağmen planımızın en son aşamasını da yapacaktık. Çalıştığımız gün, zorlu bir gündü. Yere kar yağmış, toprak-kar ve çamur birbirine karışmış, arkadaşların çoğu güçsüz ve yeni, malzeme sıkıntımız var. Sıfırdan başlayarak kazdık. Bir günde bitmeyecek çalışmayı o gün bitirdik. O gün, kimi arkadaşlarda zorlukların verdiği yorgunluktan

dolayı moralsizlik yaşıyor olmasına rağmen kimi arkadaşlar da hiç moralsizlik görmedim. Örneğin şehit düşen Kahraman ve Azat arkadaşlar da bu moralsizliği görmedim. Hatta biz bütün işimizi bitirip geri geldiğimizde Azat arkadaş, “bir talimatı yerine getirdiğimiz için kendimi mutlu hissediyorum” diyordu. Askerliğin özelliklerinden bir tanesi de talimatın yerine getirilmesinden mutluluk duyulmasıdır ki o, mutluluk duyuyordu.

Aktarmak istediklerimi bir örnekle daha da güçlendireyim. Cephe yönetimi, “arabalara binilmeyecek” diye emir vermişti. Herkes bütün işlerini yürüyerek halledecek, köylülerin arabalarına binilmeyecekti. Hastahaneye gitmem gerekiyordu. Azat arkadaşla gittim. Yürüyeceğimiz yol, Belakate’den Kaniye Cenge’ye kadar epey bir yol. Arabaya binmedik, “madem bir talimat gelmiş ilk başta biz uygulamalıyız” dedik. Yağmur yağıyor, ıslanıyorduk. Uzun bir yol olmasına rağmen hoş bir yürüyüştü. Yola çıktığımız anda sohbetimiz başladı, hastahaneye gidip gelene kadar sürdü. O, her zaman konuşabileceğin bir insandı ve onunla sürekli olarak tartıştığımız konular vardı. Askerliğe ilişkin tartıştık. Biz ona ne kadar asker değil desek de Azat arkadaş bir çoğumuza göre daha fazla askerde. Onun karşı olduğu şey neydi, onu biraz anlamak gerekir. Azat arkadaş aslında bilimsel bir askerliğe karşı değildi.

Azat arkadaş yeni savaşçıyken komutanlarından biri ona basit bir talimat vermiş. Arkadaş “yanlıştır” demiş; komutanı, “talimattır yapacaksın, asker değil misin” deyince Azat arkadaş etkilenmişti. “Ben bu şekilde, odun gibi bir asker olmam” diyordu. Azat içimizde yaşanan geri anlayışlara bireysel dogmatik Yaklaşımlara karşı tepkiliydi fakat askeri düzene karşı sorumluluklarını yerine getiriyordu.

Onun benimsemediği “yetkinin önemli, insanın değersiz oluşu” idi. Askerlik tarzımız biraz öyledir, sen birine biraz yetki verdin mi isterse o insanın hiçbir vasfı olmasın, söylediği herşey vasıflı ve tartışma götürmez bir hüküm, bir hal alır. Azat arkadaş böylesi bir askerlik ve yönetim anlayışından nefret ediyordu. Bu tarzdaki askerliği onurlu hiçbir insanın kabul etmemesi gerekir. İçimizde oturmuş bir askerlik anlayışı var, doğru bulmuyor ama uyguluyoruz. Eleştirip değiştirmekte güç sahibi değiliz. Azat arkadaş bu anlayışımızın kurbanı oldu.

Yaşamın her anında Azat arkadaşın yaklaşımlarıyla yaşama nasıl renk kattığını görürdünüz. Mangada bir resim köşesi hazırlardı, ne bileyim bir arkadaşla sohbet ederdi. Çoğu zaman bir çalışma varken “hadi gidip arkadaşlara yardım edelim, arkadaşlara pasta yapalım” der ve yapardı. Bir özelliği eleştiri gücüydü dedim. Bizde biri sizin yakın arkadaşınızsa ve eleştirilmesi gerekiyorsa, resmiyette eleştirmekten ziyade daha uygun ortamlarda yetersizliklerini söylersiniz. Kimi zaman yakın arkadaşlarınıza dönük eleştirinizi saklı tutar, sürekli eleştirmezsiniz. Onun yaklaşımlarında bu yoktu. Bir insanı ne kadar kendisine yakın hissetse de yanlış bildiği şeyin üzerine gider, eleştirirdi.

Doğru bildiğini nerde olursa olsun dile getirir, yanlış bulduğunu eleştirirdi. Eleştirdiklerinin de arkasındaydı, yiğit özellikleri vardı. Önderliğin tecritte olduğu,

görüşmelerin olmadığı bir süreçte Önderliğin günlük yaşamda tartışılmadığını eleştirdi. Tabur toplantısında “Önderliğin durumuna ilişkin bir madde konulsun ve tartışılsın” önerisinde bulundu fakat önerisi kabul edilmedi. Onun böyle bir öneriyi getirmesindeki mantık neydi? Yaşamda basit ve tali konularda tartışmalar geliyor, Önderlik tartışılmıyordu. Aslında ilk başta bazı arkadaşlar önerisini kabul etmese de bir tartışmayı başlatmıştı. O zaman şu nedenle önerisi kabul görmemişti: “Önderliği sadece bir gün tartışmakla sağlıklı bir yaklaşım geliştirmeyiz, Önderlik sürekli, tartışılmalıdır.” Azat arkadaş ise en azından böylesine bir tartışmayı başlatma yanlısıydı. Tartışmalar sonucunda bölüklerde Önderliğin durumunun tartışılması kararına ulaşıldı.

Ka, Türk olan Har ile Azat arkadaşına eğitime katılmamaları için izin vermişti. Daha sonra Azat arkadaş bölüğümüze geldi. Azat arkadaşın eğitime katılmaması hakkını tabur yönetimi tanımamıştı. Bunu doğru bulmadım. Bu hakkı ilk veren Ka olduğu için onunla tartıştık. Böyle bir izni vermesinin doğru olmadığını tartıştık. Kasım belli bir süre öyle olması gerektiğinde ısrar etti. “Bir insanı eğitimden kopartmak parti-örgüt gündeminden kopartmaktır” dedik. Onun yaklaşımı “Azat arkadaş tek başına kendisini eğitiyor, kitap okuyor”

biçimindeydi. Azat arkadaş kitap seçimi yapmaksızın bulduğu her kitabı okuyordu, parti gündemini ilgilendiren kitaplar okumamasını eleştirmiştim. Öyle ki zaman geçirmek için kitap okuyordu. Daha sonraki tartışmalarımızda Kasım, “ben karışmıyorum artık, ne yapıyorsanız yapın” dedi. Ben ve Ag arkadaş onunla bireysel eğitimine ilişkin tartıştık. Eğitime katılmamasının tek nedeni dil sorunuydu, eğitimi anlamadığını söylüyordu. Eğitime girerek dil konusundaki zorlanmalarını aşacağını söyledik.azat kendi acısında iyi olacağını belirtmişti

Eğitime katkıları oldu.o ara taburda cemal ark toplantı yaptı

Toplantıda en radikal eleştirileri Azat arkadaş yapmıştı.

Arkadaşlardan bazıları eleştirmedi, az eleştirdi. Kimileriye eleştiri hakkını tersinden kullanarak “Ka’ın eğitim tarzı iyidir, güzeldir” biçiminde yaklaştı. Söylenmesi gerekenler söylenmedi, kaypak bir yaklaşım sergilendi. Toplantı bir yanlışı açığa çıkaracak tarzda gelişmedi, tabur komutanıdır diye Ka’la uzlaşıldı.

Aradan zaman geçti. Yönetim olarak aramızdaki sorunlar ayyuka çıkmıştı. Bazı uygulamalar ve sorunlar vardı. Ka, “ben artık Ag’in takımına gitmeyeceğim” diyor ve devam ediyordu: “ Artık bölüğe de gelmeyeceğim, siz bana saygı göstermiyorsunuz. Prestijim sarsılıyor.” Arkadaşların davranışları saygıdan ziyade onun yaklaşımlarına yönelikti. Yaşanan sorunlar bilinmiyor değildi, hepsi taburca biliniyordu.

Bir süre sonra benim düzenlemem Re arkadaşın taburuna oldu. Ag arkadaşsa, kuzey gruplarına eğitim vermek amacıyla gönderildi. Üç tim komutanımız kuzeye gitti. Geriye kalan iki tim komutanımız vardı; biri görevden alındı, diğeriye hemen sonra istifa etti. Bölük yönetimimizin bu şekilde dağıtılmasının ne amaçla yapıldığı herkes tarafından bilinen bir durum. Normal bir düzenleme değildi.

Düzenleme taburun ihtiyacı değil Ka’ın ihtiyacıydı. Düzenleme yönetimde hazırlanıp uygulanan bir düzenlemeydi. Düzenlemeler olduktan sonra bana söylendi: “Seni Re’in taburuna düzenledik!” Ayrılmadan önce Azat arkadaşla tartıştık. “Taburdan ayrılmak istiyorum” diyordu. Kendisine yönelik şeyler gelişeceğini sezmişti. Ona, “bu bir düzenleme, benim bir yetkim yok, gideceğim tabura birini de kendimle götüremem. Başka bir önerin varsa olabilir” dedim. Yapacak bir şey yoktu.

Azat arkadaşın kuzeye gitme önerisi vardı, gerçekleşmeyince moralsizleşmişti. Paylaştığı insanlardan biri olan He arkadaş aynı zamanda Ka'ı eleştirenlerden biriydi ve oda ideolojik eğitime gitmiş, Azat arkadaş yalnız kalmıştı. Ona, "Kuzeye gidemediğin için moralini bozma, ayrıca tabur değiştirmek istiyorsan önerini yap" demiştim. O, olumlu karşıladı ama yine de moralsizdi.

Tören yapıldı, oradan ayrılacaktım. Yanıma gelip, "benim komutanımsın son olarak söyleyeceğin şeyler var mı" dedi. "Doğru bir asker ol." O ise "bu konuyu çok tartıştık ama yine de üzerinde düşüneneceğim" dedi. Daha sonra düşündüğümde Azat arkadaşın gelip öyle söylemesi bile bir askerlik anlayışıydı. Düzenlemelerden sonra tabur içinde ipe sapa gelmez uygulamalar oldu, Ka'ın politikası neyse herşey ona göre ayarlanıyordu. Bizden sonraki bölük komutanlarından Ar arkadaş Kas'ın politikalarına geliyor.

Bir eğitimde Azat arkadaş, Ka tarafından verilen parti tarihi dersini yeterli görmüyor ve eleştiriyor. Bunları daha önce anlattığım için tekrarlamayacağım. Ka, Azat arkadaşın getirdiği eleştirinin subjektif olduğunu ve kabul etmediğini söylüyor. Ondan sonra Ar arkadaş, "ben bu önerinin artıyeten kaynaklandığını bilmeliydim" diyor. Ondan sonra Azat arkadaşın önerisinden dolayı rapor isteniyor. O, ise şunu söylüyor: "Ben sadece bireysel öneri hakkımı kullandım, yanlış bir şey yapmadım. Parti tarihi dersi önemli bir derstir. Hakim olan biri varsa o verse daha iyi olur. Yaptığım öneriden dolayı rapor yazmıyorum," diyor. Daha sonra, Azat arkadaş tecrit sürecine alınıyor. Tecrit sürecinden sonra platformu yapılıyor. Platform süreci için Ad arkadaş geliyor, Azat arkadaşla konuşacak.

Tabura geliyor, arkadaşlar taburdan birinin platformunu yapacaklar. Ad arkadaş; "Platformunda fazla üzerine gitmeyin, eleştirmeyin, zaten platformdan sonra düzenlemesini yapacağız" diyor. Bir kere şunu sormuyor? Birini parti tarihi dersini versin diye öneri yaptığı için nasıl tutukluyorsunuz? Olay olup bittikten sonra herkes birilerini suçlu gösterir. Ka'ı herkes suçlu gösterir ama mesele Ka değil, Ka'ın politikalarına karşı tavırsız kalmadır. Azat arkadaş şehit düştüğünde Ad arkadaş da ordadır. Platformda ağır değerlendirilmeler yapılmış. Azat arkadaş şunu görüyor; bölük, tabur ve cephe komutanları ordalar. Ama komutanlardan hiç biri Ka'ın politikalarına ilişkin tavır sergilememiş. Hatta artık şu sonuca varıyor. Ya çekip gidecek ya da onursuzluğu kabul edecek. Şahadet bir seçenek olarak açığa çıkmıştır. Azat arkadaş şahadet biçimiyle en büyük eleştiri hakkını, en

büyük tavrı geliştirmiştir. Ama anlamayan insanlar bunu nasıl değerlendirirler; “Azat arkadaş çaresiz kaldığı için bu eylemi yaptı” derler mi? Eğer o insanlarda birazcık onur varsa bunu kendilerine karşı bir tavır olarak alırlar. İnsanların yaşama hakkını kendilerine politika aracı yapan, basitleştiren iç politika aracı yapan, insanları basitleştiren, onursuzlaştıran anlayışa karşı bir tokattır. Sonuçta Azat arkadaşın şahadet biçimi buna yönelikti. Bu yüce bir şahadet biçimidir. Bizde eylemler bir sadece düşmana karşı yapılmaz, içe karşı da yapılır. Bizi zayıflatan güç dışımızda değil içimizdedir. İçimizdeki geriliklere karşı yapılan eylemler belki dışarıdaki gibi olmaz ama bu manada yapılan eylemler değerlidir. Bu şekildeki bir şahadet tabi ki insana zor geliyor. Ama ben şunu düşünüyorum; “Azat bu yolu seçmeyebilirdi, yaşabilirdi, hayatta olabilirdi ama bizim sevdiğimiz eski Azat olabilir miydi?” Sorunun cevabını bilemiyorum. Belki de kabul etseydi iradesizleşir, kendi kişiliğinden uzaklaşabilirdi. Azat arkadaş, o çok sevdiğimiz kişiliğini değiştirmek istemediği için şahadeti bir yol olarak seçti. Ben olayı bu sebeplerden dolayı, direk Ka 'la ele almıyorum. Ka 'ın daha önce böyle bir çok pratiği var.

Ne rastlantıdır ki o pratiklerin içinde başka Azat isimleri de var. Azat'ın platformu ve sonraki sürecin gelişiminde tabur yönetiminin etkisi var; tabur yapısının tavır koymaması etkili olmuştur. Cephe yönetiminin rolü var. Bütün yaşananlar Ka'la başlayıp Ka'la biten olaylar değil. Tarihte, “kralı öldürme rütüeli” diye bir rütüel var. Azat arkadaşın şahadet şeklini de bir rütüel olarak değerlendiriyorum. Olayı toplumsal bir olgu olarak değerlendirmek gerekir. Bazı farklılıklar olur, geleneksel düşüncelerimize göre ayrı gelir. Onun ki de bu şekilde bir farklılıktı. Bu bir toplumsal kanıksama ve içimizdeki farklılığı öldürmedir. Bizim olmayanı, bize ait olmayanı yadırgamadır. Bu bir egemenlik biçimidir; ya farklılık senin gibi olacak ya da başka bir biçimde yaşamasına izin vermeyeceksin. Yaşanan olayda kabul gören bir insan değil, onun anlayışının destek görmesiydi. Yoksa bir başına bir insan ne yapabilir ki? Azat arkadaşın destek görmemesi, yalnız kalışı, örgütten umudunu kesmesine yol açtı. Çevresi örgüttü ve çevresi de yardımcı olmadı. Umudu kesilmiş bir insan uçurumdan düşen insandır. Arkadaşın umutları kesildikten sonra onun için yaşam bir uçurumdan farksızdı. Başkası olsaydı böyle bir şahadet biçimini seçmezdi. Azat arkadaş yaptıysa bu onun kişiliğindeki onursal güçten kaynaklanıyor.

Azat arkadaş edebiyatla, sanatla ilgili bir insandı. Güzel şiirler yazardı. Ben bir ara kendisine; “Neden DAB’ ta ya da herhangi bir kurumda çalışmıyorsun, gücün de var” dedim. O düşüncelerini şöyle aktardı: “Etiketli sanatçılık ve yazarlık yapmak istemiyorum, bizde şiir tarzında sana derler bu konuda şiir yaz, sen de oturur şiir yazarsın. Biraz da ortaçağın şairleri ve sanatçıları gibidir ısmarlama şiir yazarlar. Bu şekildeki bir sanat anlayışını kabul etmiyorum”. Eleştirdiklerinin dışında bir sanat edebiyat anlayışı vardı. Ben de edebiyat ve sanatla ilgilendiğimden edebiyat ve sanata ilişkin tartışırdık. Sanat, edebiyat estetik bakış, sanat anlayışı üzerine tartışırdık. Güzel şiirleri vardı. Gazete köşesi hazırlarken hep defterine şunu yazardı: “BİR GÜN MUTLAKA!” Yazdığının ne anlama geldiğini bilmiyordum sordum: “ Şimdi bir şey söylemiyorum. Bir gün zamanı geldiğinde mutlaka anlaşılır.” “Bir gün mutlakanın” anlamını söylemedi. İlk söylediğinde anlam verememiştim, şimdi daha iyi anlıyorum.

En sevdiği şeylerden biri de gerilla yaşamının klasik bir parçası olan ateşin yanbaşında oturmaktı. Ateşin üzerinde çay yapmayı seviyordu, sobalarımız olmasına rağmen ateşin üzerinde çay yapıyordu. Azat arkadaşın olduğu takımda, hava uygun olduğu zaman ocakta sürekli çay yapılırdı. Herkes etrafında oturur, sohbet eder ve sohbetler yaşamı güzelleştirirdi. Çay başı sohbetlerini özellikle geceleri daha çekici bulur, televizyon izlemeye fazla gitmezdi. Zamanının büyük bir çoğunluğunu kitap okuyarak ve arkadaşlarla tartışarak değerlendirirdi. Azat arkadaşın entelektüel birikimi vardı. İnsan onunla tartıştığında onu öğrenim görmüş biri gibi hissederdi. Ama gerçekte öyle değil, ilkokul mezunuydu. Azat arkadaş gücünü çabasıyla yaratmıştı. Karşısındakine bir üniversite öğrencisi ya da üniversiteyi bitirmiş birisinin izlenimini verirdi. Şahadetinden sonra soruşturmasını yürüten doktor Ag arkadaş vardı. Ag arkadaş Azat arkadaşını biraz anlatmıştım, diğer arkadaşlar da anlatmışlardı. Doktor Ag, “keşke Azat arkadaşını tanıma fırsatım olabilseydi” dedi. Azat arkadaş onu tanıma fırsatına azıcık da olsa ulaşmış, herkesin ve tanıyamayanların da “keşke tanıyabilseydim” diyeceği birisiydi. İnsan geriye dönüp baktığında geride kalan bir şey yok, sadece edindiği dostluklar anlamlıdır. Atina savunmasında Önderlik; “dostluk yoldaşıktan daha değerlidir” diyordu. Azat

arkadaş gibi bir dost edinme, yüzlerce yoldaş edinmekten daha değerliydi. Güzel bir arkadaştı ama elimizden kayıp gitti. İşin daha acı olan tarafı onu, “kendi toplumsal alışkanlıklarımızın kurbanı” edişimizdi. Yaşamın güzelliklerinin ötesinde bir acı olay, sadece Ka’la sınırlı bir olay değil ki? Hesap sormak da artık anlamsız kalıyor. Feodal değerlerle yaklaşıp hesap sorabiliriz. Bu olayın tek sorumlusu olarak Ka’ı görüldü. Fakat Ka o zaman, “yüz kişinin sorumlusuydu, şimdi beşyüz kişinin sorumlusu, aradaki fark ne?” Olaydan, olayın gelişim seyrinden birçok arkadaşın haberi vardı. Kimse müdahale etmedi, dengeler daha öncelikli korundu. Azat arkadaş şehit düştü. “Vay demek ki Ka’ın tarzı buymuş” dediler. Herkes Ka’a yüklendi. Ama yaşanan durumdan başta A. arkadaş olmak üzere Ce. arkadaşın da, cephe yönetiminin de haberi vardı. Fakat kimse müdahale etmedi ve eleştirilerden sonra sanki sorun diğer arkadaşlardan kaynaklanıyormuş gibi hemen düzenlemeler yapıldı. Oysa bütün eleştiriler bir noktaya yönelikti, ama eleştiri yapanların düzenlemeleri yapıldı. Azat arkadaşın olayı gerçekleşince anlaşıldı ki öyle değil. Sadece Ka suçludur demiyorum. Ondan sonra; “demek öyleydi ha, Azat arkadaş bize söyleseydi biz onu kurtarırdık” demeleri dürüst değildi. Bu işin hesabı herkese sorulmalıydı ama nasıl? Herkesi de bir olayın kurbanı edemezsin. Bu kendi içerisinde korkunç bir kördüğüm. Toplum kendisine bir şeyi kurban ediyor; aramızdan alıp götürdüğü çok değerli bir şey, bunun acısını hissediyorsun. Bu acıya da o toplumu kurban edemezsin. Önderlik buna “Kürt kördüğümü, çözümsüzlüğü” diyordu. Aynen öyle bir şey. Azat arkadaşı kaybettik. “İntihar etmiş diyorlar, nedir intihar?” Bize göre intihar, mücadele gücünü sergileyememek yani yenilmektir. Azat arkadaşın neye karşı mücadele etmesini bekleyebilirdik ki! Bize karşı mı? Peki o zaman Azat arkadaş ne olacaktı? Şahadeti tercih etmeyip bunları yapsaydı ne olacaktı? Azat, Azat olarak kalacak mıydı? Azat arkadaş onurlu kişiliğinin üzerinden varoldu ve böyle yaşadı. Ters olsaydı ortaya çıkan Azat arkadaşı o kadar sevmezdik. Onun sevgisini, yüreğimizde taşıyabilir miydik? Şahadeti doğru bir seçimdi anlamında söylemiyorum. Şahadet biçimine kızıyorum, hiçbir zaman da doğru bulmayacağım. Hep söylüyorum keşke orda olup ona engel olabilseydim. Kendimi de suçlu görüyorum. Olayların gelişim seyrine müdahale etmeyerek, kendime ve sevdiğim insanlara karşı en kötü tutumun içerisine girdim. Biz bölükten ayrılınca Azat arkadaş yalnız bıraktık, o da Ka ve diğerlerinin ellerine düştü. Söylenir ya

zayıf gördüğünü, gücünü yettiğini parçalarsın, bizdeki orman kanunudur.

Onun dostluğunu, yoldaşlığını, onunla gülmesini şakalaşmasını, onunla şarkı söyleyip top oynamasını, şiir, roman ve felsefe üzerine tartışmasını, yağmurda yürümesini özleyeceğim. Bir çok şeyini özleyeceğim bir yoldaş olarak kalacak. Hep "bir gün mutlaka" diyordu. O bir gün mutlaka neydi? Bir gün mutlaka insanı içindeki umuttur. Bir insan bir gün mutlaka demediği zaman kendi içerisinde bir gerçeği, bütün umutlarını yitirmiştir. Bu an değildir bütün yaşananlar. Mutlaka gelecek bir anın içerisinde, daha güzel bir gerçekleşme, daha güzel bir olgu ve olaylar varolacaktır. Umutlarımızı bazen kelimelere sığdırırız, bazen duygularla dile getiririz. Bu bazen bir sembol, bir imge. Bir gün mutlaka, Azat arkadaşın yüreğinde üç kelimelik bir cümleydi. Gerçekleşecek umutları vardı.

Sanatçı yanları belirgindi. Resim çizerdi. Onunla futbol oynamak hep güzeldi. Futbolu şiir gibi oynardı. Çok estetik bir oynayış tarzı vardı, beğeniyordum. Bütün bunları düşündükçe hep özleyeceğim bir insan olarak kalacak. Bilmiyorum onun yarım bıraktığı düşleri nasıl tamamlayabilirim. Azat yoldaşın anısına bir şeyler yapmayı çok isterdim. Neye gücüm yeter, ne yapabilirim onları da çok fazla bilemiyorum. En azından onu unutmuyabilirim. Azat arkadaşla yaşadığımız dostluğun benim üzerime bıraktığı yükü kaldırmadım. Hala neler yapabilirim diye düşünüyorum. İnsan kendisine karşı mı savaşmalı, insanı böylesine bir uçuruma sürükleyen dehşetle mi savaşmalı? Azat yoldaşın durumu öyle basit bir durum değil insan düşündükçe kendi kendisiyle karşı karşıya geliyor. Azat arkadaşı düşündükçe kendi yaşadığım gerçeğe karşı karşıya geliyorum. Bilmiyorum herkes sorguluyor mu, sorgulamıyor mu ama ben sorguluyorum. Azat arkadaş bize sorgulattı. Bir insan dümdüz bir yolda yürüyor ve birdenbire bütün yolları kesiliyor ve karşısına bir uçurum çıkıyor. Bu ani karşılaşma bir şoktur, çözülmedir, dağılımdır. Dehşetli bir sorudur ve cevabı kolay değildir. Azat arkadaş benim için biraz da böyle bir şey. Ömrüm boyunca kendime soracağım korkunç sorulardan bir tanesi. Çünkü cevabını veremiyorsun, cevabı seninle çelişiyor. Cevabı şimdiye kadar yaşadığım bütün gerçeğe çelişiyor. Bir insanı bu kadar kolay nasıl kaybedebiliriz? Üzerinden geçip gideriz, bir insandı ama insanlar böyle kolay kolay toplumsal alışkanlıklara kurban edilmemeli. Hele hele bu kadar değerli insanlar,

yoldaşlığına doyamadığımız insanlar. Düşündüğümde Azat arkadaşın bir de bizi kendi kendimizle karşı karşıya getiren başka bir yanı var. Azat arkadaşın hakettiği şeyi veremedim sorgulaması beni zorladı. Yani şöyle denilmemeli “bir insan intihar etti” hayır bir insanı intihara götüren sebeplerin görülmesi gerekir. Bir rütüel gibi insanları öldürüp gitmek, sırt çevirip “çözumsuz kaldı” demek yaşama biçimlerinin en çirkin yanı. Bunu söylemek en kötü işlerden bir tanesi, bunu söyleyemeyiz. Bir insanı intihara sürükledik, “bir insan niçin intihar eder?” Mesela şahinde bir intihar duygusu vardır. Şahin kendisini kafeste gördüğü zaman niçin intihar eder? Bunun sebebi kafes değil. Şahinin gözlerini bağladığımızda, şahinin kafasına çevresini göremeyeceği biçimde kasket geçirdiğimizde şahin intihar etmez. Ama kasketi açarsanız ve şahin kendisini kafeste görürse intihar eder. Bunun sebebi şudur “şahin kendisini kafeste gördüğü için değil, gökyüzünü gördüğü ve ona ulaşamadığı için intihar eder.” Azat arkadaşın şahadetinin sebebi kendisini kafeste görmesi değil, gökyüzünü görmesiydi.

Çok değerli bir yoldaşın hatta yoldaşa demiyorum çok değerli bir dostun anısına, dostluğundan gurur duyduğum, dostluğunun bana onur ve mutluluk verdiği bir insanın yitip gitmesinin ardından anlattıklarımızla Azat arkadaşı tanımayanlar tanır; onun şahadetinden rol oynayanlar kendi yaşamlarından, insanlığından utanırlar. Azat arkadaşın şahadetinde rolü olup kendilerini sorumlu görmeyenler, insanlıkla çok fazla alakaları olmadıklarını anlarlar. Anlattıklarımız bile insanda bir sorgulamayı yaratıp bazı suratlara bir tokat atacaksa Azat arkadaşın şahadeti anlamlı olur. Belki de o böylesine bir anlam olabilmek için şahadet seçeneğini seçti. Kalbindeki umutları yeşertmek “ve hala bir gün mutlaka diyebilmek için.” O, şahadet giderken bile bize şunu söyledi: “BİR GÜN MUTLAKA.” İnanıyorum yoldaş bir gün mutlaka senin duyguların da gerçekleşecek, belki sen aramızda olmayacaksın. Belki ben de görmeyeceğim ve başkaları da görmeyecek. Bir gün mutlaka senin düşlerin gerçekleşecek ve ömrümün en güzel insanı, ömrümde tanıdığım en dost canlısı arkadaş, değerli yoldaşım Laz Azat.

Süleman Amet

Arı, ya
Artık
Hiçbir çiçek benzemiyorsa aşka
Ve hiç kimse gelmiyorsa
Seni kendinden kurtarmaya
Sen bir arısın
Unutma
Hayat mutlak bir neden buluyor yaşamaya
Hadi merhaba de bana
Merhaba

İlhan serhat

ARDINDAN

(*Şahadetinden önce bıraktığı şiir.....*)

Utanacak bir yaşamım yok benim
Pişmanlık duyacak tek bir sözde
Sesim titremedi kimsenin önünde
İlk eleştiriyi hep kendime yönelttim
Belki iyi bir adam olamadım ama
Olmadım onun bunun adamı da
Ardımda utanacak bir yaşamım yok benim
Ama bedeli var bunun
Ardımda yaralı bir yaşam bıraktım biliyor musun?

*

Delikanlı zamanlarım var benim
Kavgada denenmiş
Yaşamda sınanmış
Yıllarla ispatlanmış
Ömrüme yayılmış delikanlı zamanlar
Ama bu rahvan atı
Hep yüreğime sürerim
Bedeli var bunun
Ardımda yaralı bir yaşam bıraktım dedim ya
Anlıyor musun?

*

Ve ben hala bildiğimi okurum
İlk günkü sözümü
Bugünmüş gibi kanıtladım görüyor musun?
Ardımda yaralı bir yaşam bıraktım
Tedavisi zor
Bir de
Telafisi imkansız seni bıraktım
Hoşça kal

*

Hoşça kal yasadışı doğan
Ve kanunsuz yaşayan yüreğimin takılı kancası
Sana beklemeyi öğretmeden gitmek değil amacım
Beklemeye tahammülüm yok
Bekletmeye ise hakkım
Benim ki
Sürgit bir hikaye...

Mart 2003

ARKADAŞ

Kötü bir anlatıcıyım sen de bilirsin
Kızma, okursan bir gün
Acemi yüreğimden dökülen
Bu kendi halinde dizeleri
Aklıma takılıyor zamansız
Davetsiz bir misafirsin rüyalarımda
Yerin hazır biliyorsun
Gönlümün en saklı zulasında

Ş. Azad arkadaş